

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЧЕРНІВЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ЮРІЯ ФЕДЬКОВИЧА**

**Факультет педагогіки, психології та соціальної роботи
Кафедра педагогіки та методики початкової освіти**

**Особливості педагогічної підтримки
молодших школярів на уроках мистецтва
засобами арт-терапії**

Кваліфікаційна робота

Рівень вищої освіти – другий (магістерський)

Виконала:

студентка 2 курсу, групи 610

Москаль Настасія Михайлівна

Керівник:

Кандидат педагогічних наук,

доцент **Предик А.А.**

До захисту допущено

на засіданні кафедри

протокол № 4 від 12 листопада 2024 р

Зав. кафедрою _____ проф. Романюк С.З.

АНОТАЦІЯ

Москаль Н. М. Особливості педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва засобами арт-терапії. – Рукопис. Кваліфікаційна робота на здобуття ОР “магістр” зі спеціальності 013 Початкова освіта. Чернівецький нац. ун-т імені Юрія Федьковича. Чернівці, 2024. 105 с

У роботі розглядаються особливості педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва за допомогою арт-терапії. У першому розділі аналізуються теоретичні аспекти питання, зокрема, погляди українських та зарубіжних науковців щодо педагогічної підтримки учнів молодшого шкільного віку. Описано сутність, зміст та принципи застосування арт-терапії в освітньому процесі, а також охарактеризовано основні механізми такої підтримки на уроках мистецтва. Другий розділ присвячений організаційно-методичним аспектам педагогічної підтримки учнів, досліджується стан проблеми на сучасному етапі та пропонуються педагогічні умови, форми і методи використання арт-терапії. Розроблено систему арт-терапевтичних вправ, спрямованих на забезпечення ефективної підтримки учнів на уроках мистецтва.

Ключові слова: педагогічна підтримка, механізми, мистецтво, арт-терапія, засоби.

Moskal N.M. Peculiarities of pedagogical support of younger schoolchildren in art lessons by means of art therapy. – Manuscript. Qualification work for obtaining the Master degree in specialty of 013 Primary Education. Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University. Chernivtsi, 2024. 105p.

The work examines the peculiarities of pedagogical support of younger schoolchildren in art lessons with the help of art therapy. The first chapter analyzes the theoretical aspects of the issue, in particular, the views of Ukrainian and foreign scientists regarding pedagogical support for primary school students. The essence, content and principles of applying art therapy in the educational process are described, as well as the main mechanisms of such support in art classes are characterized. The second section is devoted to the organizational and methodological aspects of pedagogical support for students, the state of the problem at the current stage is investigated, and pedagogical conditions, forms and methods of using art therapy are proposed. A system of art therapy exercises aimed at ensuring effective support of students in art lessons has been developed.

Key words: pedagogical support, mechanisms, art, art therapy, means.

Кваліфікаційна робота містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів наукових досліджень інших авторів мають посилання на відповідне джерело.

Н.М.Москаль

ЗМІСТ

ВСТУП	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДТРИМКИ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ЗАСОБАМИ АРТ-ТЕРАПІЇ	9
1.1. Аналіз поглядів українських та зарубіжних вчених на проблему педагогічної підтримки молодших школярів.....	9
1.2. Сутність, зміст та принципи педагогічної підтримки молодших школярів засобами арт-терапії.....	19
1.3. Характеристика основних механізмів педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва.....	28
Висновки до першого розділу.....	40
РОЗДІЛ 2. ОРГАНІЗАЦІЙНО-МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДТРИМКИ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ЗАСОБАМИ АРТ-ТЕРАПІЇ НА УРОКАХ МИСТЕЦТВА	41
2.1. Вивчення стану проблеми педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва.....	41
2.2. Педагогічні умови застосування арт-терапії як засобу педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва.....	56
2.3. Система арт-терапевтичних вправ для педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва.....	79
Висновки до другого розділу	86
ВИСНОВКИ.....	88
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	91
ДОДАТКИ.....	98

ВСТУП

Актуальність теми дослідження. У сучасній педагогічній практиці все більше уваги приділяється питанням гармонійного розвитку особистості молодших школярів. Одним із важливих аспектів цього процесу є педагогічна підтримка, яка сприяє не лише пізнавальному розвитку дитини, але й допомагає подолати соціально-емоційні та психічні труднощі, які можуть виникати в учнів молодшого шкільного віку. Особливої актуальності ця тема набуває в контексті уроків мистецтва, які мають великий потенціал для формування емоційної сфери дитини та розвитку її творчих здібностей.

Арт-терапія як метод педагогічної підтримки є одним із найефективніших інструментів для розвитку емоційного інтелекту та креативності у дітей. Використання засобів арт-терапії на уроках мистецтва дозволяє створити позитивне навчальне середовище, де кожен учень має можливість виразити себе, подолати внутрішні бар'єри та досягти особистісного зростання. Педагогічна підтримка в цьому контексті забезпечує умови для індивідуального розвитку дитини, враховуючи її емоційні та психологічні потреби.

Стан дослідження проблеми представлений результатами науковців, вчителів практиків, які вивчали питання педагогічної підтримки молодших школярів на різних етапах. Сьогодні накопичено значний теоретичний і практичний досвід у застосуванні різних видів творчості з терапевтичною, корекційною та розвиваючою метою. У працях таких науковців, як І.Богданцева, О.Вознесенської, О.Деркач, В.Люботи, Л.Мови, Л.Масол, О.Плетки та ін., розглядаються особливості використання мистецтва для психотерапії та розвитку особистості.

На сучасному етапі під арт-терапією, у широкому розумінні, мають на увазі залучення різноманітних видів мистецтв, які застосовуються з лікувальною, корекційною або розвиваючою метою. Таке трактування представлене, зокрема, у роботах О.Копитіна, Л.Тіхоновича, І.Дмитрієва, Л.Куненко, які відзначають багатофункціональність арт-терапії у педагогічній

підтримці молодших школярів. Вплив дитячих вподобань на розуміння та інтерпретацію продуктів арт-терапевтичної творчості досліджував нуковець Е.Морісон.

Незважаючи на значний науковий доробок у галузі арт-терапії та її ефективність у навчально-виховному процесі, питання використання арт-терапії на уроках мистецтва для педагогічної підтримки молодших школярів залишається частково розкритим. Дослідники, такі як Н. Бастун, Ю. Бохонкова, К. Журавель, Т. Куценко, О. Пелешенко, М. Кобиляцька зосереджують увагу на терапевтичних і корекційних можливостях арт-терапії, однак аспект її впливу як духовної складової розвитку дітей, зокрема з функціональними обмеженнями, залишається менш вивченим.

Актуальність дослідження зумовлена забезпеченням вдосконалення методів роботи з молодшими школярами, які дозволяють підвищити ефективність навчання та сприяти формуванню позитивного ставлення до навчального процесу через творчу самореалізацію. Таким чином, педагогічна підтримка за допомогою арт-терапії на уроках мистецтва є напрямком, що потребує детального вивчення та практичного впровадження.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Кваліфікаційна робота виконана в рамках наукової теми кафедри *«Теоретико-методологічні засади розвитку педагогічної освіти та професійної підготовки фахівців у контексті євроінтеграційних процесів»*.

Мета дослідження полягає в теоретичному обґрунтуванні організаційно-методичного забезпечення педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва засобами арт-терапії.

В результаті дослідження було сформульовано такі **завдання**:

1. Здійснити теоретичний аналіз науково-методичних та психолого-педагогічних джерел щодо сутнісно-змістової характеристики педагогічної підтримки;
2. Проаналізувати основні механізми педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва;

3. Вивчити стан проблеми педагогічної підтримки молодших школярів та запропонувати педагогічні умови застосування арт-терапії на уроках мистецтва;

4. Описати педагогічні умови (шляхи, форми, методи) та систему арт-терапевтичних вправ для педагогічної підтримки учнів молодшого шкільного віку на уроках мистецтва.

Об'єкт дослідження – педагогічна підтримка молодших школярів засобами арт-терапії.

Предмет дослідження – організаційно-методичне забезпечення арт-терапії для педагогічної підтримки дітей молодшого шкільного віку на уроках мистецтва.

Методи дослідження: **теоретичні:** аналіз наукової літератури з педагогіки, психології та методик викладання мистецтва для дослідження підходів до застосування арт-терапії у навчально-виховному процесі початкової школи; порівняльний аналіз існуючих педагогічних та психологічних теорій щодо педагогічної підтримки учнів молодшого шкільного віку; систематизація та узагальнення отриманої інформації для розробки ефективних методик та системи вправ для впровадження арт-терапії на уроках мистецтва.

емпіричні методи: анкетування та опитування учителів, психологів та соціальних педагогів для з'ясування їхнього досвіду та думки щодо використання арт-терапевтичних методів у роботі з молодшими школярами; спостереження за поведінкою учнів на уроках мистецтва з використанням арт-терапевтичних технік для вивчення їх впливу на емоційний стан, соціальні взаємодії та творчий розвиток; інтерв'ю з учнями та вчителями початкової школи для вивчення їхнього суб'єктивного досвіду щодо впливу арт-терапії на навчання і педагогічну підтримку.

експериментальні методи: констатувальний експеримент з метою з'ясування стану проблеми педагогічної підтримки молодших школярів на уроках образотворчого мистецтва засобами арт-терапії; кількісний аналіз

даних для оцінки результативності педагогічної підтримки учнів за допомогою арт-терапії (обробка результатів анкетувань, тестувань та експериментальних досліджень для визначення значущих змін у розвитку молодших школярів).

Теоретичне значення результатів дослідження полягає в розкритті особливостей педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва із застосуванням арт-терапевтичних засобів, а також виявлення ефективних методів і прийомів, які сприяють розвитку творчих здібностей та емоційного благополуччя учнів.

Практичне значення результатів дослідження полягає в розробці й впровадженні ефективних арт-терапевтичних методик для підвищення якості навчально-виховного процесу в початковій школі. Арт-терапія сприяє гармонійному психоемоційному розвитку дітей, допомагає подолати емоційні та психологічні труднощі, покращує соціальні взаємодії, а також розвиває творчі здібності та креативне мислення. Результати дослідження можуть бути корисними для вчителів, шкільних психологів, соціальних педагогів та інших фахівців, які працюють з дітьми молодшого шкільного віку, оскільки вони надають конкретні інструменти для підтримки емоційного стану учнів та покращення їхніх навчальних досягнень. Впровадження арт-терапії на уроках мистецтва допомагає розширити традиційні методи навчання, включаючи творчі та інноваційні підходи, що сприяють формуванню позитивного емоційного фону під час навчання. Практичні вправи, описані в дослідженні, можна використовувати для роботи з дітьми з різними емоційними й поведінковими особливостями, що дозволяє адаптувати педагогічний процес під індивідуальні потреби кожної дитини. Використання таких методів також сприяє формуванню в учнів навичок емоційної регуляції, соціальної взаємодії, розвитку самооцінки та впевненості в собі.

Апробація результатів дослідження здійснювалась під час студентської наукової конференції проведеної Чернівецьким національним університетом імені Юрія Федьковича, на факультеті педагогіки, психології та соціальної

роботи 2024 року з представленням тез на тему: «Особливості вивчення графічного редактора на уроках інформатики в початковій школі» (наук.керівник доц.Предик А.А).

Досвід впровадження арт-терапії як засобу розкриття талантів та індивідуальних особливостей молодших школярів було представлено в рамках Міжнародної науково-практичної Інтернет-конференції молодих дослідників, яка відбулася 4 квітня 2024 року в місті Суми. Матеріали доповіді на тему: «Арт-терапія як засіб розкриття талантів та індивідуальних особливостей молодших школярів» були опубліковані у збірнику конференції «Інновації в науці: сучасний вимір» (Суми: ФОП Цьома С.П., 2024р.).

Структура та обсяг кваліфікаційної роботи. Магістерська робота складається з титульної сторінки, анотації, змісту, вступу, двох розділів та підрозділів, висновків до підрозділів, загальних висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг роботи становить 105 сторінок, основний текст розміщено на 91 сторінці.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДТРИМКИ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ЗАСОБАМИ АРТ-ТЕРАПІЇ

1.1. Аналіз поглядів українських та зарубіжних вчених на проблему педагогічної підтримки молодших школярів

Молодший шкільний вік є етапом формування самооцінки, розвитку критичного мислення щодо себе та інших. Проте, наявні навчальні програми початкової школи більше зосереджені на вивченні навколишнього світу, а не на самопізнанні. Через це молодші школярі потребують педагогічної підтримки, яка б допомогла запобігти та вирішити проблеми їхнього психосоціального розвитку. Виникає гостра потреба в активних діях педагогів та психологів, спрямованих на розробку та впровадження нових педагогічних технологій, які б цілеспрямовано підтримували процеси соціалізації та індивідуалізації дітей.

Саме тому особливо актуальним стає теоретичне вивчення питання педагогічної підтримки молодших школярів у рамках реформи Нової української школи. Поняття «педагогічна підтримка» не так часто вживається в теорії та практиці психолого-педагогічного супроводу, як поняття допомоги, корекції чи реабілітації, проте саме воно найточніше показує суб'єктний підхід до школяра. Підтримка молодшого школяра спрямована на збереження та розвиток того позитивного, що вже сформувалося в особистості. Кінцевим призначенням педагогічної підтримки є розвиток особистості школяра, її здатність самостійно вирішувати проблеми та долати життєві перешкоди та труднощі.

Для досягнення цієї цілі вчитель не прямо впливає на особистість учня, а сприяє його самостійному пошуку рішень актуальних проблем.

Важливим є активізація внутрішніх ресурсів школяра, розвиток якого відбувається через процес вирішення життєвих ситуацій. Педагог застосовує методи та прийоми, які сприяють розвивальній взаємодії, де особистість школяра виступає внутрішнім ресурсом, який разом з нею здатен долати власні труднощі.

Проблема педагогічної підтримки молодших школярів є однією з найактуальніших у сучасній освіті. У початковій школі відбувається закладання основних знань, умінь та навичок, необхідних для подальшого розвитку дитини.

У сучасних реаліях початок навчання потребує ретельного вивчення готовності дитини до школи, тобто комплексного показника, який охоплює всі сфери життя дитини. Ці важливі питання досліджували на різних етапах такі вчені, як О. Запорожець, Л. Венгер, Ю. Гільбух, Я. Йірасек, О. Проскура та ін. Відомо, що саме в цей час учні стикаються з різноманітними викликами: адаптацією до нового середовища, взаємодією з однолітками, освоєнням нової інформації та формуванням початкових життєвих цінностей. Саме тому педагогічна підтримка стає елементом успішного навчання і гармонійного розвитку кожної дитини.

Педагогічна підтримка виникає у спільному з дитиною визначенні її інтересів, цілей, можливостей та пошуку шляхів подолання труднощів, які школяру приходится витримувати, при цьому досягаючи певних здобутків у навчанні, комунікації, праці, та житті загалом.

Аналіз наукових публікацій показує, що педагогічною підтримкою в теорії педагогіки займалися такі відомі вчені, як І.Гончарук, В.Костіков, К.Крутий, О. Проскура, І.Семененко та В. Сухомлинський. Психологічну підтримку через створення сприятливого психологічного клімату досліджували Р. Бернс і І.Богданцева, тоді як І. Лисенкова розглядає підтримку як допомога розвитку дитини, а за А. Мудрик – це допомога в процесі соціалізації [1, с.14]. На основі проведених досліджень ми дійшли висновку, що педагогічній підтримці в сучасній початковій школі не приділяється належної уваги.

Науковці розглядають педагогічну підтримку як допомогу у подоланні проблеми, з якими стикається дитина в освіті: це можуть бути індивідуальні проблеми (Г. Коджаспірова, А. Коджаспіров), питання соціального виховання (А. Мудрик), сприяння подальшому розвитку (А. Асмолов), а також

негативних ситуацій (І. Богданцева, К. Крутій, Н. Олійник, В. Імбер, Н. Комарівська). Основними напрямками педагогічної підтримки є створення відповідних внутрішніх і зовнішніх умов, а також організація сприятливого мікросоціального середовища.

В. О. Сухомлинський підкреслював важливість індивідуального підходу, наголошуючи, що жодна програма не може замінити увагу до реальної дитини. У початковій школі педагогічна підтримка може мати різні форми, які можна уявити у вигляді ієрархії: від турботи і захисту до допомоги, взаємодії та сприяння. Головна ідея підтримки молодших школярів полягає в тому, що вона починає виявлення проблеми, далі забезпечується захист дитини, і завершується розвитком її самостійності.

Таким чином, вважаємо, що педагогічна підтримка є важливим етапом у вихованні і навчанні молодших школярів, тому її призначення полягає не тільки в допомозі у вирішенні проблем, але й сприяє розвитку особистості дитини, її соціалізації та самостійності. Реалізація ефективної педагогічної підтримки забезпечує захист, турботу, взаємодію та заохочення самостійності молодшого школяра. Це не лише досягнення успішності дитини, але й підтримка її гармонійного розвитку в соціальному та особистісному аспектах.

Початковий етап розвитку особистості школяра є дуже важливим етапом, після чого формуються базові навчальні навички, а також моральні та соціальні цінності. Нажаль, не всі учні в однаковій мірі готові до навчання, що може викликати труднощі як у активізації пізнавальної діяльності, так і при співпраці з учителями та однолітками. У зв'язку з цим, на сучасних вчителів покладається велика відповідальність – створити комфортне навчальне середовище, яке б сприяло гармонійному розвитку кожної дитини.

Як стверджує І. Богданцева, поняття «педагогічна підтримка» з'явилося в педагогічній науці як відображення специфіки діяльності вчителя з проблемами, які виникають в процесі навчання школярів. Згодом з'являються й інші споріднені терміни, такі як педагогічна, соціальна, психологічна та медична підтримка, які підкреслюють різні аспекти життєдіяльності в межах

різноманітних установ. У цьому контексті термін «підтримка» сигналізує про надання допомоги тим, хто потрапив у складні життєві ситуації. На підставі аргументів, які визначила авторка (І. Богданцева), основними предметами педагогічної підтримки є труднощі, що стосуються соціальної адаптації, а також проблеми в навчанні, як-от стійка неуспішність, що може призвести до конфліктів з учителями та батьками [7].

Педагогічна підтримка сьогодні розглядається в педагогічних колах як одна з ключових парадигм сучасної освіти. Це специфічний аспект педагогічної діяльності, який систематично впроваджує принципи особистісно орієнтованого підходу. Така підтримка не тільки визнає суб'єкт дитини навчальним процесом, але й намагається забезпечити рівноправні суб'єкт-суб'єктні взаємодії між дорослим і дитиною, зосереджуючи увагу на запобіганні та вирішенні проблем, подоланні труднощів, а також сприяє індивідуальному розвитку дитини.

Категорія «педагогічна підтримка» в дослідженні І. Семененко подається як превентивна та оперативна допомога учням у подоланні індивідуальних труднощів, які можуть бути пов'язані, як з психічним, так і з фізичним здоров'ям дитини, соціальним та економічним станом, успішністю в навчанні, прийняттям шкільних правил, міжособистісними стосунками, а також самовизначенням у життєвих і професійних виборах. Головною складовою цієї концепції було обґрунтування підходів, які б допомогли педагогам створити умови для самореалізації кожної дитини. Концепція педагогічної підтримки базувалася на досягненнях західної гуманістичної педагогіки, зокрема на роботах таких відомих вчених, як А. Маслоу та іншими [51].

Так, дослідниками (В. Кобильченко, Т. Янченко) педагогічна підтримка аналізується як процес спільного з школярем визначення його уподобань і пошуку шляхів подолання труднощів, які заважають йому досягти бажаних результатів у різних видах роботи. Це також особливий напрям педагогічної діяльності, спрямований на розвиток особистості школяра та його індивідуальності. Важливим аспектом педагогічного супроводу є побудова

договірних відносин між дорослим і дитиною, що забезпечує інформування, консультування та координацію дитини з боку педагога [32; 60].

Позиція педагога виникає в тому, щоб бути інформатором, координатором і посередником, встановлюючи з дитиною відкриті, довірливі та партнерські стосунки. Педагогічна підтримка спрямована на розвиток у дітей здатності до рефлексії, яка допоможе їм усвідомити себе та брати відповідальність за свої вчинки і життя. Важливим є створення ситуацій успіху для дитини, що сприяє її самореалізації, самоорганізації та самореабілітації.

Концепція педагогічної підтримки, яка представлена українськими та зарубіжними науковцями є великим напрямком сучасної педагогіки, що фокусується на допомозі дітям у подоланні труднощів, розвитку їхньої індивідуальності та відповідальності. Педагог виступає в ролі партнера, який допоможе дитині усвідомити власні сили й можливості, створює умови для успішної соціалізації та самореалізації. Ця концепція є ключовою для побудови гуманістичних і рівноправних відносин між дитиною та дорослими, що сприяє гармонійному розвитку особистості.

Реалізація визначеної концепції передбачає також формулювання правил педагогічної діяльності в рамках педагогічної підтримки. Серед них виділяються такі принципи, як прийняття дитини в процесі її розвитку, самореалізація педагога через успіхи дитини, неприйняття будь-яких принижень, повага до особистості дитини та визнання права на помилку. Педагог повинен підтримувати дитину морально, допомагати їй навчатися, захищати себе, порівнювати лише результати дій, а не саму дитину з іншими.

Таким чином, педагогічна підтримка спрямована на розвиток таких якостей, як здатність до свободи, суб'єктності, самостійності та автономності дитини. Потреба в підтримці надалі необхідна тоді, коли дитина через певні умови не спроможна самостійно реалізувати свої потреби, і тільки тоді їй знадобиться допомога з боку іншої людини.

Така можливість реалізації педагогічної підтримки підкреслює, що вона базується на індивідуальних психологічних особливостях дитини та

спрямована на подолання тих перешкод, які заважають її самостійному розвитку в навчальному процесі сучасної початкової школи.

Якщо учень молодшого шкільного віку відчуває найвищу цінність, то освітній процес, особливо у сферах соціального та індивідуального розвитку, має формуватися на основі певних моральних і професійних норм. А можливо це при дотриманні ключових принципів педагогічної підтримки. Серед яких :

- ✓ любов до учня, чуйність, щирість, теплота, , взаємоповага та довіра;
- ✓ співпраця з дитиною, орієнтуючись на її позитивні якості;
- ✓ комунікація, яка базується на рівності та захисті інтересів та прав як однолітків, так і дорослих;
- ✓ відвертість у прийнятті дитинства як важливого й цінного періоду життя;
- ✓ дотримання умов, які допоможуть у розвитку молодшого школяра з урахуванням його індивідуальних запитів та інтересів;
- ✓ стимулювання дітей до усвідомлення важливості морального вибору та відповідальності за нього;
- ✓ самоаналіз вчителя та готовність побачити свої підходи по відношенню до школяра, що є основою для ефективної взаємодії та співпраці;
- ✓ педагог не повинен примушувати школяра до певного стилю поведінки, але і школяр має усвідомлювати і осмислювати власні можливості та відповідальність;
- ✓ важлива також готовність педагога до надання допомоги дитині та співпраці з нею, мотивуючи її самостійно розв'язувати свої проблеми;
- ✓ важливо поважати право дитини на вибір, самостійність, самовизначення, самоорганізацію та самореалізацію.

Таке розуміння педагогічної підтримки створює середовище, яке стимулює розвиток самостійності дитини та її відповідальність за власні вчинки й рішення [7].

Важлива відмінність педагогічної підтримки від класичного управління полягає в тому, що вчитель, взаємодіючи з школярами на засадах підтримки,

не сприймає її проблему як власний стрес або компрометуючий факт. Натомість він бачить у проблемі можливості розвитку дитини як суб'єкта власної життєдіяльності та самоідентифікації, а через це – і як суб'єкта її освітнього процесу. Взаємодія між дорослим і дитиною має базуватися на таких педагогічних принципах підтримки:

- ✓ Єдність національних, патріотичних, родинних, соціальних і загальнолюдських цінностей, що підкреслює важливість гармонії між особистісним та суспільним вихованням.

- ✓ Особиста цілеспрямованість виховання, визначається як стратегія взаємодії між дорослим і дитиною на засадах суб'єкт-суб'єктних відносин, де дитина є активним учасником свого розвитку.

- ✓ Важлива також і діалогічність взаємодії між дорослими і дітьми, яка будується на рівноправному діалозі, що дозволяє дитині виражати свою думку.

- ✓ Не менш діючу роль відіграє творча самореалізація школяра, яка спрямована на створення належних умов для розвитку його потенціалу в різних сферах життєдіяльності.

- ✓ Залучення дитини до соціально значущих відносин, які сприяють формуванню у неї відповідальності за свої вчинки та рішення [8].

Дотримання цих норм і принципів у відносинах між дитиною і педагогом акцентує увагу на вільній взаємодії, що дозволяє дітям досягти особистих успіхів та індивідуально збільшити свій прогрес у навчанні. Це також формує у дітей відчуття соціальної приналежності. Така педагогічна підтримка не тільки сприяє соціалізації дитини, але й сприяє її індивідуалізації.

Можемо констатувати, що метою педагогічної підтримки стає цілеспрямований розвиток особистості дитини, а саме допомога в її самодетермінації та самореалізації, а також сприяння формуванню суб'єктної позиції, що досягається шляхом використання спеціальних педагогічних технологій. Основні завдання педагогічної підтримки включають:

- підтримка дитини у розумінні та розв'язанні життєвої ситуації;

- розуміння вчителем проблеми школяра та усвідомлення в усій картині її розвитку і саморозвитку;
- спільна рефлексія проблеми з школярем, стимулювання його до усвідомлення себе як суб'єкта власного життєвого досвіду та перспективи власного майбутнього;
- створення умов для того, щоб дитина могла усвідомити перспективи свого подальшого саморозвитку [32].

Для досягнення мети та завдань педагогічної підтримки застосовуються відповідні стратегії та тактики, які спрямовані на зниження вікових завдань розвитку та життєвих труднощів, що сприяють розвитку особистості дитини з порушенням зору. Основною стратегією педагогічного супроводу є зміна позиції дитини від пасивної ролі «жертви» чи «споживача» до активної ролі суб'єкта діяльності. Одним із ключових факторів у формуванні впевненості дитини є віра в її потенціал з боку батьків і педагогів. Батьки мають продемонструвати дитині, що вона є важливою частиною родини і має для них найбільшу цінність. Педагоги, у свою чергу, повинні підтвердити, що дитина є повноправним членом колективу.

Педагогічна підтримка ґрунтується на вірі в природну спроможність молодшого школяра долати життєві проблеми за допомогою тих, кого вона вважає наставником (авторитетом, ідеалом). Важливо, щоб дорослі, які надають підтримку, самі були впевненими в собі, тому без цього вони не можуть ефективно підтримувати дитину. Дорослі повинні мати позитивне самосприйняття та високу самоповагу, щоб передати цю якість дитині. Таким чином, підтримка є одним із ключових чинників, що сприяє покращенню взаємодії між дорослими та дітьми. У разі дефіциту або недостатньої адекватної підтримки дитина може знати розчарування та бути іншою до негативної поведінки [60].

Педагогічна підтримка є тривалим позитивним процесом, під час якого дорослий акцентує увагу на аспектах і сильних сторонах дитини, спрямованих

на підвищення її самооцінки. Ця дитина повірить у власні сили та можливості, а також підтримає їх в моменти невдачі під час самореалізації.

Для того, щоб навчитися правильно підтримувати дітей, батьків і педагогів, необхідно змінити звичний підхід до спілкування та взаємодії з нею. Нерідко дорослі зосереджуються на минулих помилках дитини й згадують їх як аргумент проти неї, що негативно позначається на емоційному стані школяра. Замість цього необхідно звернути увагу на позитивні аспекти поведінки дитини та заохочувати її досягнення. Справжня підтримка виникає у вірі в дитину, тому вона потребує цієї віри не лише у важкі моменти, але й у періоді успіху. Дуже важливо щедро хвалити дитину, особливо коли вона цього заслуговує. Дорослі повинні створити систему, де дитина гарантовано досягне успіху, що зміцнить її впевненість у собі. Ці зміни у підході з боку дорослих можуть вимагати додаткових зусиль, але результат вартий того, оскільки успіх породжує нові успіхи й створює самооцінку як дитини, так і дорослого [32].

Важливо також уникати помилок у процесі підтримки, таких як створення сильної залежності школяра від дорослого чи завищені вимоги до нього. Подібне відношення може призвести до негативних емоцій у школяра та гальмувати його особистісний розвиток. Педагогічна підтримка повинна базуватися на повазі до індивідуальності дитини, визнаних її можливостей і сильних сторін. Важливо, щоб дорослі приймали дитину з усіма її особливостями, як позитивними, так і негативні [7].

Основною проблемою є те, що педагоги не завжди можуть ідентифікувати ті труднощі, з якими стикаються молодші школярі. Наприклад, діти можуть мати різний рівень підготовки, нерівномірний розвиток інтелектуальних, емоційних та соціальних навичок. Важливим завданням педагога є визнання індивідуальних особливостей кожного учня та надання необхідної підтримки у навчанні. Це включає роботу з дітьми, які потребують додаткової допомоги, мотивацію до навчання, розвиток творчих здібностей, а також формування комунікативних навичок. Педагогічна підтримка повинна

бути не лише інтелектуальною, але й емоційною. Молодші школярі особливо чутливі до похвали, визнання своїх досягнень і заохочення. Підтримка з боку вчителя може суттєво вплинути на самооцінку дитини, її впевненість у власних силах та бажання в майбутньому [32].

Важливим питанням залишається те, що в сучасних умовах великі навантаження на вчителів часто не дозволяють їм приділяти достатньо уваги кожній дитині індивідуально. У класах з великою кількістю учнів педагогам буває важко забезпечити індивідуальний підхід, що є критичним у класі на етапі початкової школи. Через це деякі діти можуть залишитися поза вагомістю, що призводить до зниження мотивації та успішності. Важливо, щоб педагогічна підтримка була систематичною і продуманою. Вона повинна відповідати віковим та психологічним особливостям дітей. Молодші школярі часто потребують додаткової уваги та допомоги, коли стикаються з труднощами в навчанні або міжособистісних стосунках. Педагог повинен бути не тільки координатором освітнього процесу, але й учителем, який визнає потреби дитини і допомагає їй долати труднощі.

Успішна педагогічна підтримка вимагає тісної співпраці між учителями, батьками та іншими фахівцями, такими як психологи чи логопеди. Педагог повинен бути здатним вчасно визначити наявність проблем у розвитку дитини і за потреби залучити до їх вирішення інших спеціалістів. Спільні зусилля всіх учасників освітнього процесу можуть забезпечити гармонійний розвиток дитини та успішне подолання можливих труднощів.

Педагогічна підтримка також включає створення позитивного клімату в класі. Діти повинні відчувати себе в безпеці, мати можливість вільно висловлювати свої думки, ділитися ідеями та не боятися робити помилки. Атмосфера внутрішньої поваги, співпраця та підтримка – це ті складові формування позитивного ставлення до навчання, а також підвищена мотивація [60].

Крім того, іншим аспектом є використання сучасних методик навчання та виховання. Педагоги мають реалізовувати різноманітні підходи, щоб

педагогічна підтримка молодшого школяра відповідала їх інтересам і потребам. Наприклад, інтерактивні методи навчання, використання ігрових форм, творчі завдання – все це може зробити навчальний процес більш цікавим та ефективним для молодших школярів. Це також розвиває їх творчі здібності, критичне мислення та інтерес до пізнання світу [6].

На завершення узагальнемо, що процес формування особистості дитини має бути для педагога не лише завданням, але й важливою частиною його професійної життєвої місії. Заохочуючи дитину до самостійних дій, педагог стимулює її до активного залучення в соціальне життя та розвитку власного досвіду та взаємодії з оточуючими.

Дослідження науковців підтверджують, що педагогічна підтримка повинна сприяти виявленню природних здібностей, талантів і обдарувань учнів, але не випадково чи епізодично, а систематично, регулярно та надаватися протягом тривалого періоду. Таким чином, кожен учитель зобов'язаний передусім бачити особистість дитини, точно визначати її пізнавальні здатності та ставлення до навчання, щоб запропонувати підхід до кожного учня індивідуально [28].

Отже, проблема педагогічної підтримки молодших школярів є багатогранною і потребує комплексного підходу. Для забезпечення успішного навчання і гармонійного розвитку кожної дитини необхідно забезпечити її індивідуальні потреби, створити сприятливе навчальне середовище та активно співпрацювати з батьками та іншими фахівцями. Тільки за таких умов можна досягти максимального результату в навчанні і вихованні молодших школярів, заклавши міцну основу для їхнього подальшого розвитку.

1.2.Сутність, зміст та принципи педагогічної підтримки молодших школярів засобами арт-терапії

Ідея педагогічної підтримки представлена в роботі багатьох представників гуманістичної педагогіки. Хоча підходи до її сутності можуть відрізнятися, усі вони об'єднані спільною думкою про потребу надання

допомоги, заохочення та створення умов для реалізації педагогічного потенціалу особистості школяра. У «Педагогічному словнику» С. Гончаренка зазначається, що одним із ключових завдань соціально-педагогічної діяльності є «надання соціальної, психологічної та педагогічної підтримки і допомоги особистості школяра» [21, с. 265]. Основна відмінність між педагогічною та соціально-педагогічною підтримкою виявилася у значно ширшому компоненті дії першої, а також у різниці в її функціональному призначенні та додатку. Це підтверджується аналізом наукових поглядів. Наприклад, В. Кобильченко [32] стверджує, що «педагогічна підтримка – це діяльність педагога в освітньому закладі, спрямовані на надання різноманітної педагогічної допомоги школярам», тоді як соціально-педагогічна підтримка надає допомогу кризовим групам населення з боку соціального педагога. І. Гончарук підкреслює, що «соціально-педагогічна підтримка дітей повинна стати невід'ємною частиною роботи соціального педагога та його професійних обов'язків» [22].

В. Кобильченко зазначає, що різниця між поняттями педагогічної та соціально-педагогічної діяльності підтримує умовну й визначену характером працю вчителя та соціального педагога. Соціально-педагогічну підтримку науковець розглядає як роботу соціального педагога з учнями, які мають труднощі у вихованні, надаючи їм різні види допомоги [32].

О. Проскура розглядає соціально-педагогічну підтримку як комплекс педагогічних заходів, спрямованих на допомогу особам у кризових ситуаціях або під час значних змін у житті. На думку І. Липського, цей вид підтримки необхідно розглядати як частину соціально-педагогічної діяльності в цілому [48].

Загалом, науковці вважають, що педагогічна підтримка включає в себе надання допомоги та сприяння учню, стимулюючи його саморозвиток і самовиховання як особистості. Вона передбачає комплекс заходів, які сприяють оптимізації процесів освіти, виховання і навчання, а також створенню сприятливих умов для гармонійного розвитку молодого покоління.

Крім того, педагогічна підтримка є специфічним видом педагогічної діяльності, яка спрямована на координацію взаємодії різних суб'єктів соціалізації з метою створення сприятливого педагогічного середовища для формування особистості школяра.

Педагогічна підтримка відіграє важливу роль у вихованні учнів, особливо тих, хто перебуває у складних життєвих ситуаціях. Вона спрямована на стимулювання їхнього саморозвитку, допомагає їм адаптуватися до змін і розвиває їхні соціальні навички. Цей вид підтримки необхідно розглядати як важливу складову соціально-педагогічної діяльності, що забезпечує системну взаємодію між широкими суб'єктами соціалізації для створення оптимальних умов для розвитку особистості школяра [60].

Останні десятиліття в нашій країні стали часом бурхливого розвитку нових форм педагогічної підтримки. Значну увагу науковців, вчителів-практиків, вихователів привертає такий засіб, як арт-терапія, який сьогодні знаходиться на етапі наукового доопрацювання та формулювання основних категорій та поняття. Детально поняття “арт-терапія” описують сучасні українські дослідники: Л.Масол, І. Богданцева, В.Костевич, О.Вознесенська, Л.Мова та інші. Вони звертають увагу на те, що арт-терапія все частіше розглядається як “інструмент прогресивної психологічної допомоги, що сприяє формуванню здорової творчої особистості і реалізації на практиці ряду функцій соціалізації особистості, таких як, адаптаційна, корекційна, мобілізаційна, регулятивна, реабілітаційна, профілактична тощо” [18, с. 17].

Задачі арт-терапії в початковій школі полягають в наступному:

- звертання уваги учнів на їх емоції та почуття;
- створення оптимальних педагогічних умови, які сприяють комунікації та аналізу думок і емоцій, які учень звик приховувати;
- допомога учневі знайти педагогічно прийнятний вихід як з позитивними, так і негативними емоціями [14, с. 45].

«Мистецтво творчо відображає динамічні зміни буття і тим самим здатне поглибитись у процес безпосередніх взаємовідносин людини зі світом,

оперативно виявити нерозкриті тенденції і симптоми. Цей момент дуже важливий в художньому, духовно-практичному освоєнні світу, хоча в даному випадку важливу роль відіграє характер художнього узагальнення, здатність мистецтва долати обмеженість емпіричного досвіду, його неусвідомленість і невиборність» [27, с. 61].

Але потрібно більш чітко проаналізувати тлумачення поняття «арт-терапія» за допомогою науково-педагогічних джерел. Так, визначення поняття «арт-терапія» знаходимо в документах Британської асоціації арт-терапевтів, які переконують, що: «арт-терапія безпосередньо пов'язана зі створенням візуальних образів, і цей процес передбачає взаємодію між автором художньої роботи (клієнт), самою художньою роботою і психотерапевтом. Арт-терапія, як і будь-який вид психотерапії, пов'язана з усвідомленням психічного матеріалу, і в арт-терапії цьому сприяє багатство художніх символів і метафор. Арт-терапевти глибоко розуміють особливості процесу образотворчого мистецтва, володіють професійними навиками невербальної, символічної комунікації і прагнуть створювати для клієнта таку атмосферу роботи, в якій би він міг відчувати себе досить захищеним для вираження сильних переживань. Естетичні стандарти в контексті арт-терапії не мають великого значення. Основою арт-терапевтичної взаємодії є вираження і конденсація неусвідомленого психічного матеріалу засобами художньої експресії» [23, с. 392].

«На практиці арт-терапія, на думку науковця І. Богданцева не завжди пов'язана з лікуванням в медичному сенсі слова. Therapeia (від грец. – турбота), турбота про людину розуміється як «соціально- психологічне лікування», зміна стереотипів поведінки і підвищення адаптаційних властивостей особистості засобами художньої діяльності. Під засобами розуміється використання образотворчої діяльності, музики, танцю, експресивних рухів, драматичного мистецтва та інших форм творчої активності людини» [10, с. 26].

Словосполучення «арт-терапія» в науково-педагогічній інтерпретації розуміється як: «забезпечення емоційного самопочуття і психологічного здоров'я особистості, групи, колективу засобами художньої діяльності і відображає процеси узагальненого самостійних напрямків: медичного, психологічного, соціального і психологічного» [53, с.8].

Відношення в системі «вчитель – учень», яке засноване на особистісно-орієнтованому навчанні на уроках мистецтва, сприяють активізації творчих здібностей, розвитку різноманітних форм комунікації та зміни поведінки учня. В педагогічному напрямі арт-терапія орієнтована здійснювати не лише естетичне виховання в початковій школі, але і навчання, виховання, розвиток, формування основ художньої культури школяра, оволодіння ним емпіричними вміннями та навичками. Взаємодія названих напрямків застосування художньої творчої діяльності в якості гармонізуючого фактору призводить до якісних позитивних особистісних змін.

За сучасним науковцем В.Костіков, «арт-терапія – це метод, що пов'язаний з розкриттям творчого потенціалу індивіда, вивільненням його прихованих енергетичних резервів і в результаті знаходження ним оптимальних способів вирішення своїх проблем. «...Арт-терапія – це міждисциплінарне явище, яке виникло на межі мистецтва і науки та ввїбрало в себе досягнення медицини, педагогіки, психології, культурології та соціології. Її методи універсальні і можуть бути адаптованими до різноманітних задач, починаючи з вирішення проблем соціальної та психологічної дезадаптації і закінчуючи розвитком людського потенціалу, підвищенням планки психологічного і духовного здоров'я; вони передбачають також використання клієнтом різноманітних форм образотворчої діяльності з метою вираження свого психічного стану» [35, с. 104].

За визначенням сучасного науковця О.Радько, «арт-терапія використовує заняття мистецтвом в якості терапевтичних процедур, кінцевою метою яких є відновлення здоров'я фізичного та душевного, виправлення психо-фізичних

порушень, підтримки душевної рівноваги і адекватного сприйняття реальності» [49].

Своє бачення даної проблеми висвітлили вітчизняні дослідники О.Вознесенська та Л.Мова, «арт-терапія – це система психосоматичної регуляції функції організму людини, що відбувається в психоемоційній та духовній сфері життя людини і безпосередньо впливає на тіло та внутрішні органи» [18, с. 10].

«Арт-терапію або терапію мистецтвом можна розглядати з різних сторін. З одного боку, в арт-терапії використовуються прикладні види художньої творчості і виразно виступає працетерапевтичний аспект, а з другого боку, в арт-терапії, як в творчій діяльності, що враховує самооцінку людини і інші особистісні особливості, простежується також психотерапевтичний аспект» [25, с. 7].

Отже, арт-терапія – це корекція психологічного стану людини, особливо її емоційної сфери, за допомогою різних видів мистецтва. Але дане поняття сформувалося не відразу і процес впливу арт-терапії на людини має досить тривале історико-теоретичне становлення.

Інтерес до використання мистецтва з метою педагогічної підтримки, як до механізму його впливу на особистість дитини в кінці ХХ століття помітно збільшився. Це пов'язано з науково-педагогічним прогресом, тобто з появою нових технологій навчання, аудіовізуальних засобів, різноманітної техніки тощо. У свою чергу, це дозволило більш глибоко вивчити фізіологічні реакції організму у відповідь на вплив засобів арт-терапії. У той же час цей інтерес визначається перспективою застосування мистецтва як лікувально-корекційного засобу, який забезпечує гармонійний розвиток дитини: зняття втоми, напруги, розвиток естетичних потреб, підвищення емоційного тону. У даний час різноманітні види арт-терапії представлені практично у всіх країнах світу, вони активно використовуються як при соматичних та нервово-психічних захворюваннях, так і в педагогіці та психології, зокрема в загальній

та спеціальній, оскільки при будь-якій конструкції порушень так чи інакше торкається афективна сфера [4].

Особливе місце серед сучасних видів арт-терапії займає музикотерапія. «Кожна з музикотерапевтичних шкіл Європи має свою концепцію. Так, у Франції і Нідерландах музикотерапія широко використовується і в практиці психотерапії, і в хірургії. При цьому музика підбирається з урахуванням її фізіологічного впливу на організм людини, її захворювань та особливостей. В Нідерландах музика використовується і при лікуванні серцево-судинних захворювань. Визначена класична музика здійснює позитивний вплив на серцево-судинну систему людини, допомагає справитись із самотністю, покращує самопочуття людини» [40].

Так, наприклад дослідник О.Верховенко з'ясував, що на психіку людини впливають звуки високої частоти. Він показав, що «людина не просто чує, коливання, які вона сприймає, вони впливають на нерви внутрішнього вуха і, перетворюючись там в електричні імпульси, направляються в мозок. Деякі імпульси потрапляють у слухові нерви і сприймаються як звуки, інші – в мозочок, який відповідальний за складні рухи і почуття рівноваги. Звідти вони передаються в лімбічну систему, яка контролює емоції і виділення біохімічних речовин, у тому числі гормонів, які впливають на організм. Електричний потенціал, що створюється за допомогою звуку, також поступає в кору головного мозку, яка регулює вищі психічні функції людини, свідоме керування її поведінкою» [16, с. 7].

У США музикотерапія отримала визнання після війни, коли таку терапію успішно застосовували при лікуванні емоційних розладів у ветеранів. Подальший розвиток музикотерапії досліджувався після виявлення її ефективності в роботі з людьми похилого віку та дітьми. Американські науковці переконують, що « у напрямку музичної терапії, лікувальний ефект пояснюється в руслі традиційного психоаналізу. Під час сеансу психотерапевт за допомогою музики приводить пацієнта до усвідомлення емоційно травмуючої ситуації, добиваючись катарсисної розрядки. При цьому велике

значення надавалось вибору музичних творів, які викликали бажані асоціації образів, почуттів, аналіз яких може виявити основу прихованого конфлікту» [16, с. 10].

Один з найвідоміших сучасних арт-терапевтичних центрів США є «відкрита в 1990 році в університеті Нью-Йорка лікарня музичної терапії Нордофф-Роббінса. Напрямок інструментальної і вокальної терапії, який інтенсивно в ній розвивається, заснований на творчому підході, що підкреслює роль “живої” музики як засобу комунікації. Робота з пацієнтами в даній школі пропонує втягнення їх в процес створення музики разом з терапевтом за допомогою різноманітних музичних інструментів. Крім цього, в лікарні проводиться широкий спектр досліджень з інших видів арт-терапії, зокрема драмотерапії, вокалотерапії тощо. Особлива увага надається вивченню впливу арт-терапевтичних методик на дітей з різноманітними порушеннями, де робиться акцент на інтеграцію різних видів арт-терапії і включення учня в лікувально-направлену художню діяльність за допомогою імпровізації. Окрім індивідуальної музикотерапії активно використовується групова форма, де творчий потенціал учасників проявляється у спільній драматичній імпровізації, створенні музики, пісень, в грі на інструментах. Активна участь в музично-терапевтичному сеансі школяра, який виражає свій емоційний стан в різноманітних видах мистецтва, призводить до утворення внутрішнього конфлікту, який був присутнім в його свідомості» [17, с. 15].

Натомість в Україні арт-терапія не набула широкого розповсюдження і її розвиток знаходиться лише на стадії становлення. На сучасному етапі почала функціонувати громадська організація “Арт-терапевтична асоціація”, яка займається питаннями дослідження та наукового осмислення різноманітних сторін арт-терапії як процес впливу на розвиток людини. Члени даної організації друкують праці, проводять конференції, семінари, курси з арт-терапії. Представниками українського арт-терапевтичного руху є О.А. Бреусенко-Кузнецов, О.Л. Вознесенська, О.О. Деркач, Л.В. Мова, О.Т. Плетка, А.В. Старовойт тощо.

На сучасному етапі розвитку арт-терапії можна виділити кілька напрямів використання мистецтва у корекційній діяльності. Перший – психофізіологічний напрямок, орієнтований на корекцію психосоматичних порушень; другий – психотерапевтичний, спрямований на вплив на когнітивну та емоційну сфери; третій – психологічний, що виконує катарсичну, регулятивну та комунікативну функції; четвертий – соціально-педагогічний, що включає розвиток естетичних потреб, розширення загального і художньо-естетичного кругозору, а також активізацію творчого потенціалу дитини в художній діяльності. Реалізація цих напрямків у роботі з дітьми, які мають певні проблеми, відбувається через спеціалізовані психокорекційні та корекційно-розвиваючі методики, які використовуються в межах арт-педагогіки та арт-терапії.

Арт-терапія, в загальному розумінні, являє собою зцілення через будь-які форми художньої творчості. У сучасній арт-терапії можна виділити два основні підходи.

Представники першого підходу використовують готові твори мистецтва (картини, музику тощо), створені професійними митцями. Перевагою цього підходу є високий художній рівень цих творів, що забезпечує значний емоційний вплив на школяра. Крім того, використання готових творів допомагає зняти страх перед творчим процесом у тих, хто не має спеціальної підготовки.

Другий підхід передбачає власну творчість клієнтів або учасників груп. Його перевага полягає у стимулюванні особистої творчої активності, що сприяє самовираженню і самопізнанню.

Арт-терапевтичні методи також активно використовуються у виховному процесі в освітньому середовищі. Відомо, що можливість художнього самовираження для дітей та молоді позитивно впливає на їхнє психічне здоров'я та особистісний розвиток. У ряді досліджень педагогічний аспект арт-терапії визначається як «емоційне виховання» або «арт-педагогіка». Практика

застосування арт-терапії в освітніх закладах широко досліджується в роботах вітчизняних науковців, де наголошується на доцільності її використання.

Арт-технології також знаходять широке застосування у розвитку творчого мислення під час підготовки психологів і педагогів. Отже, можна зробити висновок, що арт-терапія є активно розвиваючим напрямком, який постійно еволюціонує та знаходить своє місце в лікувальній, соціальній та педагогічній практиці.

1.3. Характеристика основних механізмів педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва

Педагогічна підтримка є важливою складовою навчального процесу, особливо в роботі з молодшими школярами, де вона виконує роль ключового механізму в розвитку особистості учня, його самовизначенні та розкритті творчого потенціалу.

«Механізм педагогічного корекційного впливу арт-терапії полягає в тому, що мистецтво дозволяє в особливій формі реконструювати конфліктну травмуючу ситуацію і знайти її вирішення через переструктурування цієї ситуації за допомогою творчих здібностей школяра» [38]. А прийоми арттерапії спираються на ідею про те, що будь-яка людина здатна перетворити свої внутрішні конфлікти у візуальні форми. «Досягнення позитивних психолого-педагогічних корекційних результатів в арт-терапії, – на думку В. Кобильченко, відбуваються за рахунок наступних феноменів:

- розвиток і посилення уваги до своїх емоцій і переживань, що підвищує самооцінку;
- сам процес творчості, який дає можливість вільно виражати свої почуття, потреби і фантазії у вигляді продуктів творчості (малюнка, колажу, скульптури, звукової композиції, казкової історії, танцю) і є безпечним способом зняття напруги;

- можливість знову пережити внутрішні конфлікти минулого в результаті зіткнення зі своїм несвідомим і спілкування з ним на символічній мові образів в умовах безпечного простору і підтримки шляхом використання засобів арт-терапії;
- виникнення почуття внутрішнього контролю і порядку, так як творчість призводить до необхідності організувати оточуючий простір (форми і кольори, звуки, слова, рухи);
- опанування новими формами досвіду» [32, с. 7].

Символічна мова образотворчого мистецтва найбільш адекватна для вираження змісту особистісного і колективного несвідомого [25].

Арт-терапія як засіб вільного самовираження і самопізнання пов'язана з розкриттям творчих здібностей і прихованого потенціалу людини, мобілізацією внутрішніх механізмів саморегуляції та зцілення. Опіраючись на трансцендентні властивості символів і власний творчий потенціал, учасник здатен досягти самозцілення [42].

Творчість в групі приводить до вираження найбільш складного змісту психічного життя, пов'язаного з міфологією, поезією, сновидіннями [10]. Групова міфопоетична картина світу створює ефективну сферу для взаємної підтримки при проходженні випробувань, дозволяє кожному за рахунок взаємодії досягти психологічної цілісності. Окрім можливості зрозуміти самого себе, «арт-терапія дозволяє досягти внутрішньо особистісної гармонії, розвитку глибинної впевненості в собі, підвищення гнучкості мислення і сприйняття. Поринання і усамітнення учасників у внутрішньому світі образів і символів колективного несвідомого. Вона створює умови для рефлексії, усвідомлення особистісних переживань, що робить арт-терапію засобом ініціації. Використання мультимодального підходу в арт-терапії розширює можливості і репертуар ритуалів ініціації» [59].

Науковці дійшли висновку, що арт-терапія реалізовується шляхом трьох форм: активної, пасивної та змішаної.

Використання пасивної форми відбувається тоді, коли школярі в практичній діяльності користуються художніми творами, які вже створені, розглядають картини, читають книги, прослуховують музичні твори.

Реалізація активної форми полягає в тому, що школярі самі створюють продукти художньої творчості. Наприклад: створені скульптурні вироби, малюнки, музичні композиції, історіографія видів мистецтва, танцювальні номери та ін.

Реалізація змішаної форми можлива тоді, коли школярі транслюють вже створені витвори мистецтва. До них відносяться перегляди репродукцій картин з їх подальшим аналізом, прослуховування та програвання музичних творів, читання та складання казок тощо. Основне призначення змішаної форми арт-терапії – це створення власних продуктів художньої творчості.

В історії відомо багато систем класифікації мистецтв, але з точки зору найбільш обґрунтованої є класифікація німецького філософа і художника Р. Штайнера, яку він розробив на початку ХХ століття. Ним пропонується розглянути сім основних мистецтв, розділених порівну на дві області: область мистецтв, які працюють з матеріалами і область мистецтв, які працюють з нематеріальним. «На одному полюсі ми бачимо формоутворюючі мистецтва:

- мистецтво оформлення простору (середовища);
- мистецтво створення динамічної пластики і об'ємних форм;
- мистецтво вираження форми за допомогою ліній та кольору.

У центрі знаходиться музика – однією своєю частиною в області роботи з матеріальним (гра на музичному інструменті тощо), іншою – в області роботи з нематеріальним (без допомоги зовнішнього інструментарію, а, наприклад, заняття музикою за допомогою власного голосу). В цю ж область нематеріального поряд з музикою входять:

- мистецтво володіння словом;
- мистецтво володіння рухом;
- мистецтво володіння соціальним простором» [8, с. 20].

«Застосування арт-терапевтичних технік при роботі з різноманітним контингентом клієнтів сприяє досягненню наступних результатів:

- розвитку творчих здібностей;
- підвищенню самооцінки і росту самопізнання;
- розвитку емоційно-морального потенціалу;
- формуванню вмінь вирішувати внутрішні і групові проблеми;
- формуванню вмінь виражати емоції;
- формування вмінь вирішувати конфліктні ситуації, зняття напруги, релаксації;
- розвитку комунікативних навиків, навичок соціальної підтримки і взаємного довір'я» [34].

«Арт-терапія допомагає “включити” особливий спосіб бачення подій оточуючого світу – здатність бачити ціле, одночасно сприймаючи частини в цілому, які пов'язані між собою і з цілим; здатність бачити і відчувати те, що знаходиться безпосередньо перед Вами, не розсіюючи увагу і не звертаючись до словесних понять; здатність сприймати світ таким, який він є насправді» [14, с. 23].

За сучасним В. Костіков «арт-терапевтичний процес має ряд особливостей, пов'язаний з тим, що відношення школяра і арт-терапії опосередковуються продуктом творчої діяльності школяра (малюнок, історія, музичний твір, танок тощо) і відображають процес творчої експресії. Творчий потенціал закладений у кожного школяра на різноманітній глибині підсвідомого, і “вийняти” їх в свідомість можливо, лише спираючись на особисту індивідуальність» [35, с. 24].

Л. Масол стверджує, що «поняття творчість в арт-терапії охоплює всі форми створення і прояву нового на фоні вже існуючого, стандартного. Так, процес творчості включає три основні етапи:

- 1) створення нових, раніше невідомих форм матерії;
- 2) зміна, оновлення, перетворення та вдосконалення вже наявного;

3) руйнування "старого світу" і побудова нового на його основі» [27, с. 45].

Сучасний науковець М. Костевич зазначав, що «важливо пам'ятати, що арт-терапевтичний процес передбачає взаємодію між автором художнього витвору, самою роботою та спеціалістом, аби не перетворити його в процес інтерпретації психологом продуктів творчості клієнта, без, власне, контакту творця та продукту творчості. Використання арт-терапевтичних інструментів спеціалістом дозволяє школяру встановити контакт з ранніми чи актуальними "тут і тепер" переживаннями, сприяє реакціям сильних емоцій, переживань, виразити які за допомогою слів буває набагато важче» [36, с. 35].

Всередині самого арт-терапевтичного тренінгового прийому український дослідник А. Старовойтов виділяє ряд характеристик, «наявність яких забезпечує ту чи іншу ступінь емоційного включення людини в діяльність. Відповідно, чим більша кількість параметрів представлено у вправі, тим у більшій мірі воно відповідає формуванню того чи іншого функціонального стану. Серед таких параметрів науковець виділяє: ритм (музика, поезія, танець, пластико-драматичні дії); зміст (текст, малюнок, фотографія, колаж); форма (малюнок, скульптура, колаж, пластиково-рухова композиція); складність використання і міра необхідності (актуалізуючи) внутрішніх зусиль (пластико-драматичні дії, land-art, поезія, танець)» [22, с. 62].

«Взаємодія з художніми матеріалами, які мають місце в арт-терапевтичній сесії, забезпечує вираження широкого спектру емоційних станів від замкнутості і печалі до відчуття подиву і радості, так і можливість поринання в переживання з наступними інтуїтивними прозріннями відносно сутності тих подій, які ініціюються процесом творчого пошуку» [21, с. 42].

Більшість вчених, що займаються питання арт-терапії схиляються до думки, що забезпечити позитив від даного процесу можливо за умови імпровізації з боку школяра. «Імпровізація – це процес створення композиції "тут і тепер". Спонтанна імпровізація – це процес послідовного і

структурованого формоутворення в конкретний актуальний момент, який включає значення впливу зовнішніх факторів і директив» [36, с. 41].

«Під час проведення психологічних ігор, в основі яких лежить музичний супровід, відбувається ряд новоутворень, які допомагають дитині адаптуватися до навколишнього середовища. У дітей покращуються комунікативні навички, зникає напруга, тривожність, вони стають більш відвертими, впевненими, вільно висловлюють свої думки. За допомогою ігор вони одержують нові враження, соціальний досвід, поведуть себе не так, як від них вимагають, а так як їм хочеться. Дуже важливо, щоб під час проведення ігор дорослий (учитель, керівник гуртка, арт-терапевт) стимулював розвиток уважного, чуйного ставлення один до одного. Після проведення гри бажано проаналізувати та обговорити результати, отримані під час гри. Важливо акцентувати увагу на висновках, які зробили самі діти, підкреслюючи їхню цінність. Адже основне завдання сучасної школи сприяти розвитку здорової особистості, здатної протистояти життєвим негараздам» [14, с. 50-51].

Науковцем І. Семененко досліджено, що «під час активного сприймання та відтворення музики діти можуть працювати індивідуально (вокалотерапія) і в групі (вокальний ансамбль, хор тощо), або ж грати на музичних інструментах, по-різному проявляти музичну творчість. Діти вчаться слухати, брати участь у дискусії, відволікаються від власних переживань, отримують естетичне задоволення від прослуханої музики. А під час пасивного (рецептивного) сприймання музики з корекційною метою відбуваються зміни у психічному стані дитини, а саме:

- комунікативні – діти вчаться разом прослуховувати позитивні музичні твори, знаходити спільне розуміння їх, що впливає на зміну міжособистісних стосунків, на підтримання партнерських взаємин;
- реактивні – спрямовані на отримання катарсису;
- регулятивні – знижують нервово-психологічне перевантаження» [51].

Не менш цікаву думку відстоює науковець М. Дерлиця, який стверджує, що «театр, як синтетичний вид мистецтва поєднує в собі елементи

образотворчого мистецтва, музики, танцю, літератури. Однак, поєднуючи та підсилюючи психокорекційний потенціал інших мистецтв, театр в той же час привносить в арт-терапевтичний простір свої якості» [25, с. 17].

Як видно з вищенаведеного, в літературі описано безліч арт-терапевтичних технік, проте однією з найбільш популярних залишається малювання. Тому в нашій роботі варто звернутися до досліджень науковців, які вивчали ізотерапію.

Ізотерапія – це метод терапії за допомогою образотворчого мистецтва, зокрема малювання. На сучасному етапі цей метод активно застосовується для психолого-педагогічної корекції школярів із невротичними та психосоматичними розладами, а також для дітей і підлітків з труднощами в навчанні, соціальній адаптації чи при сімейних конфліктах.

Образотворча діяльність допомагає людині глибше відчувати і зрозуміти себе, вільно виразити свої думки, емоції, почуття, а також позбутися негативних переживань минулого. Це не лише спосіб відображення навколишнього світу та соціальної реальності, а й моделювання цих процесів і ставлення до них.

Малювання сприяє розвитку емоційно-рухової координації, оскільки потребує участі багатьох психологічних функцій. За словами фахівців, малювання сприяє координації роботи півкуль головного мозку, адже активізує конкретно-образне мислення (права півкуля) та абстрактно-логічне мислення (ліва півкуля) [25].

Дослідницею Л. Масол визначені такі: «етапи аналізу зображення малюнка в групі:

1 етап – малювання образу, що відповідає темі тренінгу.

2 етап (I етап проблематизації) – аналіз у підгрупах змісту зображення за задалегідь підготовленими питаннями, які відповідають меті тренінгу.

3 етап – презентація роботи підгруп – образи, метафори, їх опис та інтерпретація. Основний зміст цього етапу становлять відповіді на запитання членів іншої підгрупи, створення спільного розуміння змісту малюнків.

4 етап (2 етап проблематизації) – обговорення спільного та розбіжностей у малюнках, уявленнях. Цей етап присвячено визначенню проблемних зон та проблемних запитань, відбувається первинне становлення причинно-наслідкових зв'язків» [55, с. 75-76].

Таким чином, у процесі арт-терапії застосовується чимало різноманітних технік, які ми вже коротко розглянули. Для того, щоб ефективно використовувати арт-терапію в роботі з молодшими школярами, варто залучати якомога більше різних арт-терапевтичних напрямків у комплексі, тобто використовувати мультимодальний підхід.

Іншими науковцями: К. Крутій, І. Богданцевою визначені наступні механізми педагогічної підтримки молодшого школяра, які включають кілька ключових видів:

1) Діагностичний механізм порушено у фіксації проблеми, встановленні контакту з дитиною та спільному формулюванні проблеми. Це забезпечує усвідомлення дитини її труднощів та оцінку важливості проблеми для неї.

2) Пошуковий механізм фокусується на спільному пошуку причини виникнення проблеми, що включає прийом «очима дитини», що дозволяє дитині побачити проблему зі сторони та краще зрозуміти її.

3) Договірний механізм формування угоди між педагогом і дитиною щодо дій для подолання проблем, включаючи розподіл відповідальності та функцій між ними.

4) Діяльний механізм акцентує увагу на тому, що дитина бере участь у вирішенні проблем підтримки педагога, який стимулює активну ініціативу та координує дії інших фахівців у разі потреби.

5) Рефлексивний механізм обговорення досягнутих результатів або невдач, аналіз нових життєвих навичок і досвіду, набутих у процесі вирішення проблеми [37; 9].

Механізми педагогічної підтримки молодших школярів, акцентують увагу на індивідуальному підході до дитини, спільній роботі з нею над

вирішенням проблеми та створених умов для самореалізації. Вони поєднують діагностику, пошук причин, договірні відносини, діяльну підтримку та рефлексію. Правила педагогічної підтримки підкреслюють важливість поваги до особистості дитини, визнання її права на помилку та створення належних умов для її морального та особистісного розвитку. Такий підхід покращує формування відповідальності та здатності до самостійного прийняття рішень, а також сприяє розвитку критичного мислення та емоційної стійкості. Завдяки механізмам педагогічної підтримки, діти вчаться долати труднощі, приймаючи допомогу педагога не як контроль чи нав'язування, а як партнерську взаємодію, що розвиває їхню особистість і самосвідомість.

Таким чином, можемо констатувати, що механізми педагогічної підтримки молодших школярів є важливим елементом виховного процесу, оскільки сприяють розвитку самостійності, відповідальності та рефлексивного мислення. Цей підхід підкреслює значущість індивідуального підходу, підтримки дитини в процесі її особистісного становлення та надає їй можливості для повноцінної самореалізації. Успішне застосування таких механізмів створює сприятливі умови для всебічного розвитку дитини та її інтеграції у соціальне середовище.

На уроках мистецтва педагогічна підтримка сприяє не лише засвоєнню знань і навичок, але й створенню сприятливих умов для емоційного, естетичного та інтелектуального зростання дитини. Мистецтво як навчальна дисципліна володіє великим потенціалом для розвитку дитини, оскільки дозволяє їй вільно виражати свої думки та почуття, відкривати внутрішні світи та осягати нові горизонти. Саме тому механізми педагогічної підтримки на уроках мистецтва набувають особливого значення.

Основним механізмом педагогічної підтримки на уроках мистецтва є створення атмосфери психологічного комфорту, де дитина відчуває себе захищеною і впевненою у своїх силах. Це забезпечує зниження рівня тривожності та дозволяє учню без страху виражати свої творчі ідеї. Педагог у цьому контексті виступає як наставник і партнер, який не лише навчає, але й

підтримує, заохочує та мотивує дитину. Уроки мистецтва повинні бути простором, де учень може вільно експериментувати, не боячись осуду чи невдачі, а педагогічна підтримка допомагає створити ці умови.

Важливим елементом педагогічної підтримки є індивідуальний підхід до кожної дитини. Мистецтво, як форма навчання, надає широкі можливості для адаптації методів і прийомів навчання під потреби конкретного учня. Діти мають різний рівень підготовки, здібності та інтереси, і завдання педагога – враховувати ці особливості, щоб максимально сприяти розвитку творчого потенціалу кожного учня. Індивідуальний підхід дозволяє враховувати емоційний стан дитини, її настрій і мотивацію до творчості, що є важливим для створення умов, де дитина може повністю розкритися. Це особливо актуально на уроках мистецтва, де кожен учень повинен мати можливість вільно виразити себе через малюнок, музику або інші види мистецької діяльності.

Ще одним важливим механізмом педагогічної підтримки є надання конструктивної зворотної інформації. Під час уроків мистецтва дуже важливо, щоб педагог не лише оцінював результат творчої діяльності учня, але й допомагав йому усвідомити процес творення, зрозуміти власні досягнення і недоліки. Конструктивна зворотна інформація повинна бути спрямована на підтримку дитини, мотивування її до подальшого вдосконалення і розвитку. Важливо, щоб така зворотна інформація мала позитивний характер, підкреслювала сильні сторони роботи дитини і водночас м'яко вказувала на ті аспекти, які потребують покращення. Це стимулює не лише розвиток творчих навичок, але й формує в учня впевненість у власних силах, що є ключовим для подальшого успіху.

Особливу роль у педагогічній підтримці на уроках мистецтва відіграє стимулювання творчого мислення та самовираження. Мистецтво, на відміну від багатьох інших дисциплін, надає учню свободу вибору засобів і способів вираження своїх думок і почуттів. Завдання педагога – сприяти тому, щоб учень максимально використовував цю свободу, вільно експериментував і

шукав власний стиль та підхід. Така підтримка стимулює розвиток уяви, фантазії та креативного мислення, що є важливим не лише для успіху на уроках мистецтва, але й для розвитку особистості в цілому. Педагог може заохочувати учнів до створення оригінальних творчих робіт, пропонуючи їм нестандартні завдання, які вимагають не лише технічних навичок, але й творчого підходу.

Не менш важливим механізмом педагогічної підтримки є розвиток емоційної сфери учнів через мистецтво. Уроки мистецтва є чудовою можливістю для дітей вивчати й виражати свої емоції, навчатися їх розуміти та керувати ними. Педагог може використовувати творчі завдання як інструмент для розвитку емоційної грамотності, заохочуючи учнів до того, щоб вони рефлексували свої почуття через малюнки, музику або інші форми мистецтва. Це сприяє не лише розвитку емоційної сфери, але й формуванню важливих соціальних навичок, таких як емпатія, співпереживання, здатність до комунікації і співпраці. В цьому контексті педагогічна підтримка стає важливим інструментом для гармонійного розвитку дитини, допомагаючи їй краще розуміти себе і свої емоції.

Окрему увагу слід приділити такому механізму педагогічної підтримки, як заохочення успіху і створення ситуацій, де дитина може відчувати себе успішною. Для молодших школярів дуже важливо відчувати підтримку і визнання з боку педагога, оскільки це формує їхню самооцінку і впевненість у своїх силах. На уроках мистецтва педагог може створювати ситуації, де кожен учень матиме можливість досягти успіху, що стимулюватиме його до подальшої творчої активності. Це можуть бути групові проекти, виставки робіт учнів або інші форми колективної творчої діяльності, де кожен учень матиме змогу показати свої здібності і отримати схвальну оцінку з боку вчителя та однолітків.

Підсумовуючи, можна сказати, що механізми педагогічної підтримки на уроках мистецтва спрямовані на всебічний розвиток учня як творчої особистості. Вони включають створення комфортного навчального

середовища, індивідуальний підхід до кожної дитини, надання конструктивної зворотної інформації, стимулювання творчого мислення і самовираження, розвиток емоційної сфери та заохочення успіху. Уроки мистецтва відкривають перед дитиною широкий простір для творчої самореалізації, а педагогічна підтримка допомагає зробити цей процес більш гармонійним і ефективним. Завдання педагога полягає не лише в тому, щоб навчити дитину певних технічних навичок, але й у тому, щоб підтримувати її на шляху до відкриття власного творчого потенціалу, допомагати їй справлятися з труднощами і стимулювати її розвиток як особистості.

Висновки до першого розділу

Концепція педагогічної підтримки, розроблена В. Кобильченко, відіграє важливу роль у сучасній педагогіці, спрямовуючи зусилля педагогів на превентивну й оперативну допомогу дітям у вирішенні індивідуальних проблем. Вона ґрунтується на гуманістичних засадах, що підкреслюють значення індивідуального підходу до кожної дитини, акцентуючи увагу на її саморозвитку та здатності долати життєві труднощі. Педагог у цій концепції виступає партнером, який підтримує дітей через довірливі й рівноправні стосунки, допомагаючи їм розвинути рефлексію та відповідальність. Створення ситуацій успіху й умов для самореалізації є ключовими елементами педагогічної підтримки, що робить її надзвичайно важливою для гармонійного розвитку особистості дитини та її підготовки до самостійного життя.

Арт-терапія на сучасному етапі розвитку освіти є багатовекторним напрямом, який включає різні підходи до корекційної роботи, спрямованої на психофізіологічні, психотерапевтичні, психологічні та соціально-педагогічні аспекти. Основними методами арт-терапії є як використання готових творів мистецтва, так і власна творчість школярів, що сприяє емоційному розвитку, самовираженню та подоланню психосоматичних і когнітивних проблем. Арт-терапія також активно застосовується в освітньому середовищі, де вона допомагає формувати емоційну грамотність і особистісний розвиток учнів, а також у підготовці педагогів і психологів, де вона стимулює розвиток творчого мислення. Таким чином, арт-терапія є ефективним інструментом у лікувальній, соціальній та педагогічній діяльності, який продовжує еволюціонувати і вдосконалюватися.

РОЗДІЛ 2. ОРГАНІЗАЦІЙНО-МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДТРИМКИ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ЗАСОБАМИ АРТ-ТЕРАПІЇ НА УРОКАХ МИСТЕЦТВА

2.1. Вивчення стану проблеми педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва

Дослідження стану проблеми педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва засобами арт-терапії має на меті виявити та проаналізувати актуальний стан впровадження педагогічної підтримки в освітньому процесі початкової школи через мистецтво та арт-терапевтичні практики. У межах дослідження були визначені такі завдання:

- 1) Оцінити рівень використання методів арт-терапії на уроках мистецтва серед педагогів початкової школи.
- 2) Вивчити ефективність педагогічної підтримки для емоційного та творчого розвитку школярів.
- 3) Визначити основні труднощі, з якими стикаються педагоги під час застосування арт-терапевтичних засобів у навчанні.
- 4) Розробити рекомендації щодо вдосконалення педагогічної підтримки молодших школярів з акцентом на індивідуальний підхід через мистецтво.

Констатувальний експеримент проходив під час професійної педагогічної та організаційно-методичної практики на базі шкіл міста Чернівці та Чернівецької області. Так в дослідженні прийняло участь 32 вчителів (Чернівецького ліцею № 20 Чернівецької міської ради та Чернівецького ліцею №7 Чернівецької міської ради) та 8 вчителів Бабинського ЗЗСО I-II ступенів. В дослідженні прийняло участь 140 учнів різних класів (1-4класів) шкіл міста Чернівці та області.

Дослідження включало такі методи анкетування вчителів, спостереження за уроками мистецтва, інтерв'ю з вчителями, які впроваджували в освітній процес арт-терапію, що дозволить виявити найкращі практики та можливі шляхи вдосконалення педагогічної підтримки у цьому контексті.

Одним із основних питань даного розділу є висвітлення критеріїв, показників та рівнів педагогічної підтримки молодших школярів засобами арт-терапії. У процесі теоретичної розробки проблеми нами було здійснено ґрунтовний аналіз поняття “педагогічна підтримка” за допомогою енциклопедичних та довідкових джерел [7; 8; 32; 60].

У даних джерелах зазначено, що під педагогічною підтримкою розуміють “діяльність педагога з надання оперативної допомоги дітям (молодшим школярам, сім’ям) у вирішенні їх соціально-педагогічних проблем в сфері життєдіяльності” [7, с.430]. З праць сучасних науковців таких, як І.Ф. Дементьєва, Л.Я. Оліференко Т.І. Шульга знаємо, що за спрямованістю підтримка поділяються на соціальну підтримку, педагогічну підтримку та емоційну підтримку дитини в кризових ситуаціях. Так, в “Словнику з соціальної педагогіки” під соціальною підтримкою розуміють “комплекс спеціальних соціальних заходів, що направлені на створення і підтримання достойних умов існування для “слабких” соціальних груп, окремих сімей, дітей, які мають потребу у задоволенні життєвих потреб, у наданні допомоги в життєвому самовизначенні”; під педагогічною підтримкою – “комплекс спеціальних педагогічних заходів, що направлені на створення і підтримання достойних умов існування та навчання дітей, які мають певні обмеження” [19, с. 209], а під емоційною підтримкою розуміють “з одного боку своєрідне вираження суб’єктивного відношення людини до предметів і явищ навколишньої дійсності у формі безпосередніх переживань приємного або неприємного, а з іншого – лише реакцію людини на впливи внутрішніх і зовнішніх подразників, пов’язану із задоволенням або незадоволенням біологічно значущих потреб” [6, с.11].

Визначаючи показники цих елементів, методом аналізу та систематизації було з’ясовано, що основними показниками педагогічної підтримки є: успішність молодшого школяра у здійсненні освітнього процесу в умовах загальноосвітньої школи, конструктивні її взаємостосунки в колективі однолітків та взаємостосунки молодшого з педагогічним

колективом освітнього закладу, в якому він перебуває. Щодо соціальної підтримки, то основними їх показниками є: адаптація дітей до умов шкільного життя, рівень комунікативних та організаційних схильностей учнів. А основними показниками емоційної підтримки є: інтелектуальні почуття, естетичні почуття та моральні почуття дитини молодшого шкільного віку. Аналізуючи критерії та їх показники, ми усвідомлюємо, що науковцями виокремлено тільки деякі з можливих, акцентуючи увагу на найбільш вагомих.

З урахуванням вищевикладених підходів до параметрів вивчення педагогічної підтримки І.П.Лисенковою було виділено три головні критерії її сформованості, такі як соціальна підтримка, педагогічна підтримка та емоційна підтримка, кожен з яких включає у себе по декілька показників: адаптація, комунікативні схильності, організаційні схильності, успішність, взаємовідносини в колективі однолітків, взаємовідносини з педагогічним колективом, естетичні почуття, моральні почуття та інтелектуальні почуття. Все це докладно висвітлено у таблиці 2.1.

Таблиця 2.1-

**Критеріальний підхід до діагностики педагогічної підтримки
(за Лисенковою І.П.)**

№ з/п	Критерії	Показники
1.	Соціальна підтримка	<ul style="list-style-type: none"> - адаптація – звикання учнів до нового середовища за нових умов (школи, навчальної діяльності); - комунікативні схильності – здатність до спілкування, контактів; - організаційні схильності – здатність до належного впорядкування, планомірної спрямованості.
2.	Педагогічна підтримка	<ul style="list-style-type: none"> - успішність – ступінь засвоєння знань, умінь і навичок; - взаємовідносини в колективі однолітків; - взаємовідносини з педагогічним колективом.

3.	Емоційна підтримка	<ul style="list-style-type: none"> - естетичні почуття – особливі почуття насолоди, які відчуває людина, сприймаючи прекрасне в дійсності й у творах мистецтва; - моральні почуття – етичні почуття, які в широкому розумінні є синонімом моралі; - інтелектуальні почуття – почуття, які виникають у процесі пізнавальної діяльності людини й нею зумовлені.
----	---------------------------	--

Організація роботи з підвищення рівня надання педагогічної підтримки дітям молодшого шкільного віку вимагала від нас чіткого уявлення про рівні її сформованості. Вирішуючи це завдання, ми кожному із зазначених критеріїв, які відображали найбільш характерні риси притаманні педагогічній підтримці, виділити три рівні сформованості: високий, середній і низький. Три рівні – високий, середній, низький – використані нами за методикою, запропонованою Т.Янченко [60], яка адаптована й модифікована до наших умов і відповідно до мети нашого дослідження.

Відповідно до задач нашого дослідження здійснювали:

I. Оцінку рівня використання методів арт-терапії на уроках мистецтва серед педагогів початкової школи. Визначений аспект є актуальним питанням у контексті сучасних освітніх реформ та впровадження інноваційних підходів до навчання й виховання молодших школярів. Арт-терапія як освітній інструмент поєднує в собі елементи психологічного та педагогічного впливу, що дозволяє гармонійно розвивати дитину через творчість. Використання методів арт-терапії на уроках мистецтва є не лише важливим засобом для підтримки емоційного благополуччя учнів, але й сприяє розвитку креативності, самовираження та внутрішньої гармонії дітей.

На сьогодні рівень застосування методів арт-терапії серед вчителів початкової школи залишається різним і залежить від кількох факторів. Перш за все, це підготовка та компетентність педагогів. Багато вчителів початкових класів мають базову освіту в галузі педагогіки, однак не завжди володіють достатніми знаннями та навичками в сфері арт-терапії. Це стосується як

загальних теоретичних засад арт-терапії, так і практичних методик її використання на уроках мистецтва. Часто педагоги, які не мають відповідної підготовки, уникають використання таких методів через брак впевненості в їх ефективності або власних компетенцій.

Оцінка рівня використання арт-терапії також залежить від освітнього середовища та адміністративної підтримки в школі. Якщо школа активно підтримує інноваційні підходи до навчання та розвитку учнів, арт-терапія може бути впроваджена більш широко. У таких школах педагоги мають доступ до спеціалізованих курсів підвищення кваліфікації, тренінгів та семінарів, де можуть отримати знання про арт-терапевтичні методи й їх практичне застосування на уроках мистецтва. Наявність методичної підтримки з боку адміністрації школи також відіграє важливу роль у мотивації вчителів впроваджувати нові педагогічні інструменти.

Педагогічна практика показує, що ті вчителі, які використовують методи арт-терапії, зазначають позитивний вплив таких занять на емоційний стан учнів, їхню мотивацію до навчання та творчої діяльності. Важливо також підкреслити, що арт-терапевтичні методики дозволяють ефективно працювати з дітьми, які мають труднощі у навчанні або соціальній адаптації. Використання таких методів допомагає учням краще розуміти власні емоції, а також долати внутрішні бар'єри, що можуть виникати у процесі навчання або взаємодії з однолітками.

Проте, варто зазначити, що впровадження арт-терапії в освітній процес має свої виклики. Однією з проблем є відсутність чітких методичних рекомендацій для педагогів щодо інтеграції арт-терапевтичних засобів на уроках мистецтва. Часто вчителі змушені шукати власні підходи до роботи з учнями, що може призвести до певної неефективності використання арт-терапії. Крім того, недостатня кількість практичних матеріалів та інструментів, таких як арт-терапевтичні посібники або спеціалізовані матеріали для творчості, також обмежує можливості педагогів у використанні цього методу.

Для проведення глибокого аналізу рівня використання арт-терапії на уроках мистецтва серед педагогів початкової школи нами проводилися анкетування та інтерв'ю з учителями. Це дозволило виявити їхню обізнаність про арт-терапевтичні методи, частоту їх застосування та проблеми, з якими стикаються педагоги у процесі впровадження. За результатами опитування, проведеного серед 40 педагогів початкових класів у школах міста Чернівці та Чернівецької області, 35% респондентів активно застосовують методи арт-терапії під час навчального процесу. Це включає різноманітні форми творчої діяльності, такі як малювання, музика, ліплення, які інтегруються в уроки мистецтва. При цьому лише 15% з них мають спеціалізовану підготовку або проходили курси підвищення кваліфікації з арт-терапевтичних методик.

Близько 40% педагогів зазначають, що їм не вистачає знань та методичних матеріалів для регулярного використання арт-терапії, а 25% вчителів використовують її лише епізодично, коли вважають це необхідним для вирішення конкретних проблем у класі. Водночас 60% респондентів вважають арт-терапію корисним інструментом для емоційного та творчого розвитку учнів, проте не всі мають можливість регулярно застосовувати ці методи через відсутність належної підтримки з боку адміністрації шкіл.

Оцінка рівня використання арт-терапії також може бути здійснена через спостереження за навчальним процесом. Спостереження за уроками образотворчого мистецтва дозволили виявити, як педагоги інтегрують арт-терапевтичні методики у навчальний процес, які форми роботи використовуються (групова чи індивідуальна творчість, малювання, ліплення, музика тощо), і як учні реагують на такі заняття. Важливо також звернути увагу на те, як педагоги підтримують емоційний розвиток дітей під час творчих занять та чи використовуються арт-терапевтичні методи для подолання стресу, зниження тривожності або соціальної адаптації учнів. З досліджень також випливає, що у тих школах, де проводяться спеціальні тренінги з арт-терапії для вчителів, рівень використання цих методів значно вищий – до 65% педагогів активно застосовують арт-терапію на уроках

мистецтва. Крім того, 80% учнів, які постійно беруть участь в арт-терапевтичних заняттях, демонструють підвищену мотивацію до навчання та покращення емоційного стану.

Важливим аспектом оцінки є також аналіз результатів застосування арт-терапії на уроках мистецтва. Успішність арт-терапевтичного підходу можна оцінити за рівнем розвитку творчих здібностей учнів, їх емоційного інтелекту, комунікативних навичок, а також рівня залученості до навчального процесу. Діти, які регулярно займаються творчістю з елементами арт-терапії, як правило, демонструють вищий рівень креативності, впевненості у власних силах, а також більш стійкі до емоційних труднощів. В межах дослідження з'ясовано, що вплив арт-терапії на учнів, у 70% випадків вчителі відзначають зниження рівня тривожності в дітей, особливо тих, хто має труднощі в соціальній адаптації. Водночас 50% вчителів помітили покращення творчого мислення і креативності учнів після систематичного використання арт-терапевтичних методів.

Підсумовуючи, можна зазначити, що рівень використання методів арт-терапії на уроках мистецтва серед педагогів початкової школи залежить від багатьох факторів, включаючи підготовку вчителів, методичну та адміністративну підтримку, наявність матеріально-технічної бази та освітню політику школи. Арт-терапія має великий потенціал для розвитку емоційної, творчої та соціальної сфер дитини, однак її впровадження потребує належної уваги та підтримки з боку освітньої системи.

Отже, результати дослідження засвідчують про значний потенціал арт-терапії для розвитку емоційної стійкості, творчого мислення та мотивації до навчання у молодших школярів. Однак, незважаючи на позитивні результати, використання методів арт-терапії серед педагогів початкової школи залишається обмеженим через відсутність відповідної підготовки та методичних матеріалів.

Наступним завданням дослідження стало вивчення ефективності педагогічної підтримки для емоційного та творчого розвитку школярів.

Особливо актуально це питання в контексті молодших школярів, які перебувають на етапі формування базових соціальних та емоційних навичок, а також розвитку творчих здібностей. Педагогічна підтримка відіграє вирішальну роль у цьому процесі, адже вона сприяє не лише академічному успіху, але й формуванню у дітей емоційної стійкості, самооцінки та здатності до самовираження через творчість.

Педагогічна підтримка спрямована на створення сприятливого середовища для розвитку дитини як особистості, що включає емоційний, соціальний та творчий компоненти. У початковій школі, де учні тільки починають взаємодіяти зі складною системою знань і соціальних відносин, педагогічна підтримка відіграє ключову роль у забезпеченні гармонійного розвитку дитини.

Педагогічна підтримка забезпечує учням відчуття безпеки і розуміння, що важливо для їхнього емоційного благополуччя. Це стосується не тільки ситуацій, коли учні стикаються з труднощами у навчанні або спілкуванні з однолітками, але й звичайних навчальних ситуацій, де дитина потребує визнання своїх успіхів і підтримки у подоланні труднощів. Емоційна підтримка з боку вчителя дозволяє дитині почуватися впевненою у своїх силах і розвивати позитивну самооцінку, що є основою для подальшого емоційного та особистісного розвитку.

Крім емоційного благополуччя, педагогічна підтримка сприяє розвитку творчих здібностей школярів. На уроках мистецтва та інших творчих дисциплінах учні мають можливість вільно експериментувати і виражати свої ідеї. Педагог у такій ситуації виступає не лише як вчитель, який передає знання, але і як наставник, що підтримує дитину в її творчих пошуках. Важливо, що підтримка з боку педагога не повинна обмежуватися лише навчальними аспектами, а має охоплювати й психологічний компонент, оскільки творчість тісно пов'язана з емоційним станом дитини. Коли учень відчуває підтримку, він більш відкрито виявляє свої творчі здібності, стає

впевненішим у своїх можливостях, а його робота стає більш креативною та цікавою.

Для визначення ефективності педагогічної підтримки у розвитку емоційних та творчих здібностей можна використовувати кілька підходів. Один із них – це проведення якісного аналізу через спостереження за поведінкою учнів під час уроків, де вони отримують педагогічну підтримку, і уроків, де її немає або вона менш виражена. У такому дослідженні важливо звернути увагу на реакції учнів під час виконання творчих завдань, рівень їхньої зацікавленості, емоційний фон та вміння долати труднощі. Спостереження дозволяє відслідковувати динаміку змін в емоційному стані та творчих здібностях учнів у відповідь на педагогічну підтримку. Зокрема, дослідження можуть показати, що учні, які отримують послідовну педагогічну підтримку, швидше вирішують проблеми, проявляють більше ініціативи та впевненіше підходять до виконання творчих завдань.

Згідно з даними дослідження, проведеного серед 40 вчителів початкових класів, близько 70% педагогів відзначили позитивний вплив педагогічної підтримки на емоційний розвиток учнів. З них 65% повідомили про покращення емоційної стійкості дітей, а також зниження рівня тривожності під час виконання творчих завдань. Ці вчителі підкреслили, що діти, які отримували постійну підтримку з боку педагога, значно краще адаптувалися до навчального процесу і мали менше проблем з міжособистісною взаємодією в класі.

Творчий розвиток також є невід'ємною частиною загального розвитку школяра, особливо в молодшому віці. На уроках, де передбачається виконання творчих завдань, таких як малювання, створення проєктів або музика, педагогічна підтримка сприяє розвитку креативного мислення та здатності до самовираження. Учні, які отримують підтримку у своїх творчих починаннях, стають більш впевненими у своїх здібностях і готовими до пошуку нових ідей та вирішення нестандартних завдань. Педагогічна підтримка в цьому

контексті може проявлятися у заохоченні учнів до експериментування, прийняття ризиків і спроби нових технік або підходів.

Ефективність такої підтримки можна виміряти через результати творчих робіт учнів, а також через їхнє ставлення до творчих завдань. Наприклад, учні, які відчують підтримку з боку вчителя, частіше беруть на себе ініціативу у виконанні завдань, висловлюють свої ідеї та пропозиції, не бояться робити помилки. Навпаки, відсутність підтримки може призвести до зниження креативності, страху перед творчим самовираженням і боязні зробити щось неправильно. Важливо, щоб учитель створював умови для вільного самовираження учнів і не обмежував їх рамками традиційних підходів. Це стимулює творчу уяву і здатність мислити нестандартно.

Опитування 140 школярів у віці 7–10 років показало, що 75% дітей, які відчували систематичну підтримку з боку вчителя, виявляли вищий рівень зацікавленості у творчих завданнях. Вони були готові брати участь у різних творчих проєктах та експериментувати з новими підходами. Для порівняння, серед учнів, які не отримували достатньої підтримки або стикалися з формальним підходом, лише 45% відчували впевненість у своїх творчих здібностях.

Окрему увагу слід приділити психологічним аспектам педагогічної підтримки, оскільки творчість і емоційний стан учнів тісно пов'язані. Стрес або емоційне перенапруження можуть значно обмежити творчий потенціал дитини. Тому створення позитивного емоційного середовища є ключовим чинником для розвитку творчих здібностей. Вчитель повинен заохочувати учнів до творчої діяльності не лише через завдання, але й через особистий приклад, підказки, підтримку і похвалу, що допомагає дитині відчувати, що її зусилля мають значення. У такий спосіб підтримка сприяє не тільки розвитку навичок у певній галузі, але й формує мотивацію до самовдосконалення та досягнення нових результатів.

Педагогічна підтримка має бути не лише формальною, але й мати справжній емоційний відгук з боку вчителя. Діти дуже тонко відчують

щирість і підтримку, тому педагог, який дійсно вірить у здібності кожного учня, зможе створити середовище, де діти будуть прагнути розвиватися і досягати нових вершин. Це сприяє не лише їхньому емоційному та творчому розвитку, але й формуванню позитивної самооцінки, що є ключовим чинником для подальших успіхів у навчанні та житті загалом.

Дослідження також показали, що рівень самооцінки учнів тісно пов'язаний з педагогічною підтримкою. Після піврічного спостереження за 140 школярами виявилось, що в класах, де педагог приділяв більше уваги емоційній підтримці, рівень самооцінки дітей підвищився на 30%. Учні, які отримували постійну позитивну зворотну інформацію та мали можливість вільно виражати свої творчі ідеї, демонстрували вищу мотивацію до навчання.

Значна увага повинна приділятися індивідуальному підходу, оскільки кожен учень має свої емоційні та творчі потреби. Вчитель повинен бути чутливим до цих потреб і надавати підтримку відповідно до індивідуальних особливостей дитини. Наприклад, учні, які проявляють вищу емоційну чутливість, можуть потребувати більшої емоційної підтримки під час виконання творчих завдань, тоді як більш впевнені учні можуть потребувати заохочення до складніших завдань і більшого експериментування.

Ще одне дослідження, проведене серед 40 учителів, які використовують творчі методики на уроках, показало, що 80% педагогів відзначили позитивний вплив підтримки на розвиток креативного мислення учнів. Вони зазначили, що учні, які отримували заохочення з боку вчителя, частіше пропонували нестандартні рішення, більш активно брали участь у групових проєктах та демонстрували готовність до самостійного творчого пошуку.

Таким чином, педагогічна підтримка є важливим чинником у процесі розвитку емоційних та творчих здібностей школярів. Вона допомагає створити умови для гармонійного розвитку особистості, сприяє формуванню впевненості в собі, здатності до самовираження та креативного мислення. Учні, які відчувають постійну підтримку, швидше розвивають свої творчі навички і частіше беруть участь у конкурсах і проєктах.

Одним із завдань нашого дослідження було **визначення основних труднощів, з якими стикаються педагоги під час застосування арт-терапевтичних засобів у навчанні.**

Застосування арт-терапевтичних засобів у навчанні може бути дуже ефективним, але педагогам часто доводиться стикатися з певними труднощами.

Однією з основних проблем є *недостатня підготовка педагогів*. Багато з них не мають спеціальної освіти в галузі арт-терапії, що може знижувати ефективність використання цих методів. Наприклад, лише 30% педагогів проходять спеціальні тренінги з арт-терапії.

Також існує *брак ресурсів*. Відсутність належних матеріалів та інструментів для проведення арт-терапії може обмежити її використання. За даними опитувань, 65% шкіл відчувають нестачу матеріалів для арт-терапевтичних занять.

Сприйняття арт-терапії також може бути проблемою. Деякі учні і батьки можуть не вважати арт-терапію серйозним методом навчання, що знижує її ефективність. Наприклад, лише 45% батьків вважають арт-терапію корисною для розвитку дітей.

Часові обмеження ще одна проблема, з якою стикаються педагоги. Включення арт-терапевтичних заходів у вже насичений навчальний план може бути складним. Близько 70% педагогів зазначають, що не мають достатньо часу для проведення арт-терапії під час уроків.

Індивідуальні відмінності учнів також можуть ускладнювати процес. Кожен учень має свої особливості сприйняття та вираження емоцій, що потребує адаптації арт-терапії до потреб усіх учнів. Дослідження показують, що 55% учнів мають різні рівні розвитку емоційного інтелекту, що вимагає індивідуального підходу.

Також, *недостатня підтримка* з боку адміністрації може зменшити мотивацію педагогів до впровадження арт-терапії. Лише 40% шкіл мають програми підтримки для педагогів, які застосовують арт-терапію у навчанні.

Ці труднощі можуть впливати на ефективність використання арт-терапевтичних засобів у навчанні, але з належною підготовкою та ресурсами вони можуть бути реалізовані.

Наступним завданням дослідження була ***розробка рекомендації щодо вдосконалення педагогічної підтримки молодших школярів з акцентом на індивідуальний підхід через мистецтво.***

Арт-терапія — це потужний інструмент, що дозволяє дітям виражати свої емоції та переживання через мистецтво. Застосування арт-терапевтичних технік на уроках мистецтва може суттєво покращити емоційний та творчий розвиток молодших школярів. Однак для досягнення максимального ефекту важливо впроваджувати індивідуальний підхід, враховуючи потреби кожної дитини.

Першим кроком у реалізації такого підходу є аналіз потреб учнів. Перед початком занять варто проводити опитування або бесіду, щоб зрозуміти, які емоції та переживання хвилюють дітей. Це може включати питання про те, що їх радує, турбує чи хвилює. Розуміння емоційного стану учнів допоможе вчителю визначити, які арт-терапевтичні техніки можуть бути найбільш ефективними для конкретної групи дітей.

Створення комфортного середовища є ще одним ключовим аспектом. Учні повинні почуватися в безпеці під час занять, щоб вільно виражати свої емоції. Для цього важливо використовувати м'яке освітлення, затишні місця для роботи та доступні матеріали. Наприклад, можна організувати простір так, щоб діти мали можливість працювати в маленьких групах або на індивідуальних столах, що забезпечить їм відчуття приватності. Використання різноманітних матеріалів, таких як фарби, глина, текстиль, може стимулювати творче мислення і допомагати дітям знайти найбільш зручний спосіб самовираження.

Індивідуальні проекти, де учні працюють над створенням особистого арт-об'єкта, що відображає їхні переживання, дозволять кожному учню працювати у своєму темпі. Це може бути колаж, малюнок або навіть невеликий

скульптурний проект. Індивідуальне мистецтво не лише дає дітям можливість висловити себе, але й розвиває їхні навички самоорганізації та відповідальності. Важливо заохочувати дітей ділитися своїми роботами з однокласниками, що сприяє формуванню довіри та підтримки в групі.

Гнучкість у підходах є ще одним важливим аспектом. Використання різноманітних технік арт-терапії, таких як малювання, ліплення, колажування та створення аплікацій, дозволяє адаптувати методи в залежності від реакцій учнів. Наприклад, під час заняття можна запропонувати дітям спробувати різні техніки, дати їм можливість вибрати, з чим працювати, та дозволити їм експериментувати з формами та кольорами. Це допоможе уникнути рутини та стимулюватиме цікавість до навчання.

Після завершення проекту важливо проводити обговорення, де діти можуть поділитися своїми думками та переживаннями. Це може бути групова дискусія, в якій кожен учень має можливість висловити свої враження від роботи та процесу створення. Таке обговорення допомагає дітям усвідомити свої емоції та зрозуміти, як мистецтво може стати засобом для їх вираження. Важливо ставити відкриті запитання, які спонукають до рефлексії, наприклад: «Як ви почувалися під час роботи над цим проектом?» або «Які емоції ви хотіли передати через своє мистецтво?»

Залучення батьків до процесу також має велике значення. Інформування їх про переваги арт-терапії допоможе зміцнити зв'язок між школою та родиною. Організація спільних занять або виставок може посилити цю співпрацю. Батьки можуть бути запрошені на відкриті уроки, де вони можуть побачити, як їхні діти працюють у класі, та ознайомитися з методами арт-терапії. Це не лише підвищує зацікавленість батьків у навчанні своїх дітей, але й створює можливості для обговорення емоцій та творчості вдома.

Крім того, педагогам слід постійно вдосконалювати свої професійні навички, беручи участь у курсах і семінарах з арт-терапії. Це дозволить їм бути обізнаними в галузі нових методів роботи з дітьми, розвивати свої навички комунікації та підтримки учнів. Вчителі також можуть обмінюватися досвідом

з колегами, ділитися успішними практиками та вивчати нові арт-терапевтичні техніки.

Для учнів, які потребують особливої уваги, варто розробити індивідуальні плани навчання. Це включатиме конкретні цілі та стратегії арт-терапії, адаптовані до їхніх потреб. Індивідуальний підхід дозволяє зосередитися на розвитку особистих навичок і емоцій, що важливо для дітей, які можуть відчувати труднощі у спілкуванні або мають специфічні емоційні потреби. Наприклад, якщо дитина переживає труднощі з вираженням своїх почуттів, арт-терапія може стати для неї безпечним способом виявлення емоцій.

Отже, впровадження індивідуального підходу до арт-терапії в навчанні молодших школярів може значно покращити їх емоційний і творчий розвиток. Створення комфортного середовища, аналіз потреб учнів, застосування різноманітних арт-терапевтичних технік, залучення батьків та постійне вдосконалення педагогічних навичок — все це важливі складові успішного процесу навчання. Завдяки цим заходам учні зможуть вільно виражати свої емоції, розвивати творчі здібності та будувати позитивні стосунки з однокласниками.

Арт-терапія відкриває нові горизонти для молодших школярів, дозволяючи їм не лише навчатися мистецтву, але й досліджувати власний внутрішній світ, що є важливим для їхнього загального розвитку та благополуччя.

2.2. Педагогічні умови застосування арт-терапії як засобу педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва

Хоча мистецтво саме по собі впливає на дитину, максимальна ефективність досягається при реалізації певних педагогічних умов для застосування арт-терапії у роботі з дітьми молодшого шкільного віку. Одним із важливих аспектів є розвиток педагогічної підтримки молодшого школяра. Науковці, що вивчають це питання, визначають різні умови, які можуть забезпечити позитивний вплив арт-терапії. У нашому дослідженні виділяємо три основні педагогічні умови:

1) Цілеспрямований і систематичний педагогічний вплив на дитину з урахуванням її індивідуальних психологічних особливостей.

2) Орієнтація навчального процесу на поєднання традиційних методів навчання та арт-терапії.

3) Збагачення змісту навчальної роботи засобами арт-терапії, такими як музикотерапія, казкотерапія, ігротерапія та ізотерапія.

Першою умовою ефективного впливу арт-терапії на дітей молодшого шкільного віку є цілеспрямований систематичний педагогічний підхід, що враховує їхні індивідуальні психологічні особливості.

У сучасній педагогіці цілеспрямований і систематичний педагогічний вплив є основою для ефективного розвитку особистості дитини. Зокрема, для молодших школярів, які перебувають на етапі активного формування психоемоційних, когнітивних та соціальних навичок, такий підхід має особливе значення. Молодший шкільний вік характеризується швидкими змінами в психіці дитини, що включає розвиток пізнавальних процесів, формування нових мотивів та інтересів, становлення самооцінки та здатності до емоційної регуляції. Саме в цей період важливо правильно підібрати педагогічні методи, які не лише сприятимуть розвитку навчальних навичок, а й будуть враховувати індивідуальні особливості кожної дитини.

Однією з найефективніших методик у роботі з дітьми є застосування арт-терапії. Цей метод ґрунтується на тому, що творчий процес допомагає дітям

вільно виражати свої думки й почуття, навіть тоді, коли вони ще не можуть чітко вербалізувати свої емоції. Важливо розуміти, що арт-терапія — це не лише можливість для дитини створювати щось нове, а й спосіб для неї відреагувати на внутрішні переживання через малюнок, музику, гру чи інший вид творчості. Для того щоб цей процес був максимально ефективним, педагог повинен систематично і цілеспрямовано використовувати арт-терапевтичні прийоми на уроках, створюючи умови для розвитку дітей з урахуванням їхніх індивідуальних психологічних особливостей.

Проаналізуємо індивідуальні психологічні особливості учнів молодшого шкільного віку. Відомо, що кожна дитина є унікальною, і її розвиток залежить від багатьох факторів: генетичної схильності, особливостей сімейного виховання, соціального оточення, індивідуального досвіду тощо. Врахування цих факторів є важливою передумовою для створення ефективної системи педагогічного впливу. Психологи виокремлюють кілька ключових аспектів, які необхідно враховувати при побудові індивідуального підходу до дитини:

Темперамент та емоційна сфера. Діти можуть по-різному реагувати на ті самі події або ситуації через різні типи темпераменту. Наприклад, холерики можуть бути більш емоційно реактивними, тоді як флегматики, навпаки, можуть здаватися стриманими або пасивними. Під час арт-терапії, наприклад, деякі діти будуть активно малювати яскраві і динамічні картини, в той час як інші можуть віддавати перевагу спокійним і гармонійним образам. Педагог має враховувати ці особливості та пропонувати такі творчі завдання, які будуть стимулювати емоційний розвиток дитини без перевантаження її психіки.

Рівень розвитку пізнавальних процесів. У різних дітей когнітивний розвиток може відбуватися нерівномірно. Деякі учні швидко схоплюють новий матеріал, легко запам'ятовують інформацію та здатні критично мислити, тоді як інші потребують більше часу на засвоєння нових знань. Арт-терапія допомагає розвивати когнітивні здібності через стимуляцію різних відчуттів: зорового, слухового, тактильного. Наприклад, музикотерапія сприяє

розвитку слухової пам'яті, тоді як ізотерапія стимулює образне мислення і фантазію.

Емоційні та соціальні потреби. Діти молодшого шкільного віку часто переживають зміни у своєму соціальному становищі, що відображається на їхній поведінці. Деякі з них можуть відчувати страх перед новими викликами в школі або мати труднощі у спілкуванні з однолітками. Арт-терапія, зокрема групова, може стати ефективним засобом для розвитку навичок соціальної взаємодії, що допоможе дітям відчутися частиною колективу, подолати невпевненість та тривожність.

Реалізація педагогічної умови, яка передбачає цілеспрямованість та систематичність педагогічного впливу на уроках мистецтва засобами арт-терапії означає, що педагог повинен діяти з чітко визначеною метою та планом. Це включає створення навчальної програми, яка інтегрує арт-терапевтичні методи, а також регулярне проведення занять з використанням творчих технік. Важливо, щоб ці заняття не були випадковими або спонтанними, а впроваджувалися у структуру уроків мистецтва з урахуванням індивідуальних особливостей кожної дитини.

Систематичність також передбачає постійне спостереження за розвитком дитини, аналіз її успіхів і труднощів, що дозволяє коригувати педагогічний вплив. Наприклад, якщо під час занять ізотерапією (терапії через малювання) виявляється, що дитина має труднощі з вираженням певних емоцій, педагог може використовувати додаткові арт-терапевтичні методи, такі як ігротерапія або казкотерапія, щоб допомогти їй краще розкрити себе.

Для реалізації даної умови пропонуємо приклади застосування арт-терапії у навчальному процесі. Так, для того щоб розуміти, як арт-терапія може бути інтегрована в навчальний процес, можна розглянути кілька практичних прикладів:

Музикотерапія: Уроки мистецтва можна доповнювати прослуховуванням різних музичних творів, що сприяють розвитку емоційної чутливості. Діти можуть спробувати відобразити свої почуття через малюнки

або обговорювати, які емоції викликає музика. Це допоможе розвивати як їхній емоційний інтелект, так і здатність до творчого самовираження.

Казкотерапія: Під час уроків образотворчого мистецтва учням можна запропонувати створювати ілюстрації до відомих казок або скласти власні історії, які вони могли б візуалізувати через малюнок. Це стимулює їхню уяву та допомагає формувати зв'язок між внутрішнім світом дитини та зовнішнім середовищем.

Ігротерапія: Використання рольових ігор на уроках мистецтва допомагає розвивати комунікативні навички, підвищувати впевненість у собі та навчати дітей взаємодіяти з іншими. Наприклад, діти можуть створювати сценки або грати в групові ігри, де їм потрібно буде співпрацювати для досягнення спільної мети.

Таким чином, цілеспрямований і систематичний педагогічний вплив на дитину з урахуванням її індивідуальних психологічних особливостей є ключовою умовою ефективного використання арт-терапії в роботі з молодшими школярами. Арт-терапія, інтегрована в навчальний процес, дозволяє не лише сприяти пізнавальному розвитку дитини, а й забезпечує її емоційне і соціальне благополуччя.

Початкова школа, як етап пристосування дитини пов'язаний з переломними для неї подіями – переходом до школи, переходом від “віку гри” до “віку навчання” і закінчується не менш важливим для неї переломом – статевим дозріванням. Цей період шкільного дитинства, час пізнання світу, яке здійснюється за допомогою вчителя та підручників. Вступаючи в нього, дитина займає важливе місце в системі взаємовідносин людей, у неї з'являються нові справи, які пов'язані з освітньою діяльністю. Дитина відкриває для себе новий соціальний простір, набуває внутрішню позицію школяра.

До школи дитина знаходиться в умовах сім'ї чи дитячого садку, де вимоги до неї свідомо співвідносяться з її індивідуальними особливостями. Школа – це інші умови. Вона передбачає неухильність вимог з боку вчителя, що тим

самим посилює психологічну напруженість дитини. У школі відбувається стандартизація умов життя дитини, як результат, у більшій мірі проявляються і труднощі з якими дитина стикається. Тому вчитель, вихователь, психолог повинні враховувати в процесі своєї діяльності індивідуальні психологічні особливості кожного школяра і систематично цілеспрямовано здійснювати вплив на загальний розвиток дитини, а через нього, безпосередньо, на сформованість педагогічної підтримки.

Другим важливим аспектом (умовою) впливу арт-терапії на розвиток дитини молодшого шкільного віку через підвищення рівня її педагогічної підтримки є орієнтація навчального процесу на інтеграцію традиційних методів навчання з арт-терапією. Хоча ці методи не є новітніми, їх поєднання і взаємодоповнення можуть значно підвищити ефективність освітнього процесу.

Арт-терапія, як інструмент педагогічної підтримки молодших школярів, має величезний потенціал у поєднанні з традиційними методами навчання. Важливо зазначити, що інтеграція цих двох підходів може створити більш ефективно навчальне середовище, яке підтримуватиме всебічний розвиток школяра. Поєднуючи традиційні методи з арт-терапією, ми можемо розширити межі навчального процесу, збагачуючи його новими формами самовираження та творчості.

У традиційній освітній системі навчання часто базується на передачі знань через лекції, підручники та поурочні заняття. Основний акцент робиться на академічних досягненнях і запам'ятовуванні матеріалу. Однак цей підхід іноді не враховує індивідуальні потреби та емоційний стан учнів, особливо в молодшому шкільному віці. Діти цього віку активно вивчають світ навколо, вони схильні до емоційних переживань, і саме в цей період формуються основи їхньої художньо-естетичної культури.

Поєднання традиційних методів з арт-терапією може стати каталізатором для розвитку творчого потенціалу учнів. Наприклад, включення елементів живопису, музики або театрального мистецтва в навчальний процес може

допомогти дітям виразити свої емоції, зняти стрес і знайти нові шляхи для самовираження. Це не лише робить навчання більш цікавим і динамічним, але й надає дітям можливість відкритись, обговорити свої почуття та переживання в безпечному і підтримуючому середовищі.

Ефективність арт-терапії у навчальному процесі полягає також у тому, що вона може задовольняти різні стилі навчання учнів. Деякі діти краще сприймають інформацію через зорові образи, інші — через слухові враження. Інтеграція мистецтва дозволяє адаптувати уроки до індивідуальних потреб учнів, надаючи їм можливість вчитися у зручній для них спосіб. Наприклад, учні можуть ілюструвати теми, які вивчають, або створювати музику, що відображає емоції, пов'язані з матеріалом уроку.

Важливо також зазначити, що поєднання арт-терапії та традиційних методів навчання сприяє розвитку критичного мислення та креативності. Коли діти беруть участь у художній діяльності, вони вчаться аналізувати, порівнювати, а також розвивати власні ідеї та концепції. Це, в свою чергу, допомагає формувати впевненість у собі та здатність до самостійного мислення. Наприклад, у процесі створення проектів, що поєднують живопис та наукові теми, учні можуть досліджувати свої власні ідеї, розвивати їх і представити результати своєї роботи класу.

Додатковою перевагою поєднання традиційних методів навчання з арт-терапією є можливість покращення соціальної взаємодії серед учнів. Групові арт-терапевтичні заняття можуть сприяти формуванню командного духу, розвитку комунікативних навичок та здатності до співпраці. Коли діти працюють разом над творчими проектами, вони вчаться висловлювати свої думки, слухати інших, поважати чужу думку та знаходити компроміси. Це не лише збагачує їхній досвід, але й формує основи для здорових стосунків у майбутньому.

Поєднання традиційних методів навчання з арт-терапією також дозволяє створити більш інклюзивне навчальне середовище. Учні з різними здібностями та потребами можуть отримувати підтримку через творчість, що

дозволяє їм долати труднощі в навчанні. Наприклад, діти з особливими потребами можуть краще взаємодіяти зі своїми однокласниками через спільні арт-проекти, що допомагає зменшити бар'єри та сприяє їхній соціалізації.

Крім того, важливо пам'ятати, що мистецтво може стати потужним засобом для дослідження культурних цінностей і ідентичності. Поєднуючи традиційні методи з арт-терапією, учні можуть глибше зануритися в культурні аспекти, вивчаючи мистецтво свого народу, що сприяє розвитку їхньої культурної свідомості. Це допомагає дітям усвідомлювати своє місце в суспільстві, розуміти та цінувати культурну спадщину.

Можемо констатувати, що поєднання традиційних методів навчання з арт-терапією створює умови для всебічного розвитку молодших школярів, допомагаючи їм виражати себе, розвивати емоційну чутливість, критичне мислення та соціальні навички. Це не лише сприяє навчальному процесу, але й готує дітей до дорослого життя, надаючи їм інструменти для успішної комунікації та самовираження в різних аспектах. Таким чином, орієнтація навчального процесу на інтеграцію традиційних методів і арт-терапії є важливою умовою для формування гармонійної особистості молодшого школяра.

У традиційній системі навчання основна увага зосереджується на отриманні інформації з підручників та уроків, що обмежує можливість всебічного пізнання предмету чи окремої теми. Саме тому, важливим є включення в навчальний процес елементів арт-терапії, оскільки такі види мистецтва, як книга, музика та живопис, допомагають розвивати творче мислення, встановлювати зв'язок з культурною спадщиною та сприяти формуванню педагогічної підтримки дитини. Науковці, дослідники та вчителі практики переконують, що саме мистецтво допомагає в даних умовах, оскільки воно здатне надати регулюючий, катарсичний вплив на дитину, зняти напругу, допомогти адаптуватись їй до нових умов.

Різні форми арт-терапії можуть використовуватися як у комплексі, так і окремо, де мистецтво виступає головним чинником впливу. Це може бути

прослуховування музичних або літературних творів, індивідуальна чи групова образотворча діяльність, або ж використання мистецтва для посилення ефективності інших корекційних методів. Їхня роль у розвитку художньо-естетичної культури та зміцненні соціально-педагогічної підтримки є унікальною, що зумовлено особливим характером мистецтва як носія естетичних цінностей.

Характеризуючи етапи заохочення школярів до загальнолюдських цінностей, сучасний педагог О. Безверхий відмічає, що “в пізнанні світу в молодшій школі прослідковується раціональність та односторонність залучення дитини до культури, гіпертрофоване перетворення вивчення основ наук у домінанту в даному віці” [4, с. 36]. Дефіцит гуманітарної освіти породжує в молодших школярах бездуховність, низький рівень естетичної культури, загального розвитку дитини, зокрема низький рівень сформованості соціально-педагогічної підтримки. Нажаль, мистецтво в загальноосвітній школі не в повну міру сприяє вихованню у школярів духовних потреб.

Але впровадити всі ці заходи у навчальний процес неможливо без висококваліфікованих кадрів, що мають не лише знання, вміння і навички працювати з дітьми молодшого шкільного віку, а й зможуть поєднувати традиційні методи навчання і арт-терапію. Вчитель, психолог, які працюють з групою дітей повинні бути готовими до організації творчої роботи учнів як навчальної діяльності, адже за допомогою творчості діти мають змогу більш широко проявляти себе, виражати свої емоції, а також приймати участь у вираженні емоцій, почуттів і думок інших дітей групи, що впливатиме на рівень педагогічної підтримки.

Всі умови, які потрібно створювати в навчальному процесі для підвищення рівня сформованості педагогічної підтримки молодших школярів торкаються не лише однієї навчальної дисципліни, а всіх загалом. Тобто в процесі викладання будь-якої дисципліни в початковій школі потрібно створювати емоційно-позитивний фон навчання для того, щоб школяр відчував себе комфортно в шкільній атмосфері, щоб діти мали змогу

повноцінно розвиватись і не відчували що вони будь-чим відрізняються від їх однолітків.

За сучасним вітчизняним науковцем Хараджи М., Іващенко А., “в процесі застосування арт-терапевтичних технологій в процесі навчання у дітей молодшого шкільного віку вирішуються наступні задачі: художньо-пізнавальні, які пов’язанні зі сприйняттям різноманітних видів мистецтва, з розумінням цінностей, що лежать в їх основі, вмінням бачити логіку розвитку художнього образу, усвідомленням змістовної сторони витвору мистецтва; зображувально-виразні, пов’язані із засвоєнням специфіки знакової системи мови мистецтва, особливостей виразної мови кожного виду мистецтва, чи то музики, чи живопису, чи літератури, проявами себе і оволодіння вміннями в різних видах художньої діяльності; художньо-естетичні, направлені на розвиток естетичного сприйняття художніх творів, формування почуттів дитини, перш за все емпатії, розуміння красивого в мистецтві, формування оцінюючого відношення, накопичення художньо-естетичного досвіду; культурно-ціннісні, орієнтовані на становлення духовно-ціннісних основ особистості дитини, її субкультури, внутрішнього “Я”, інтересів, здібностей, морально-естетичних, культурно-комунікативних і рефлексивних якостей, таких як самоконтроль та самооцінка; художньо-емоційні, пов’язанні з розвитком емоційної сфери школярів, прояву відношень до художнього образу через почуття та емоції, вміння вербально їх виражати, формуванням усвідомленості й адекватності емоційних реакцій дітей; художньо-творчі, направленні на розвиток елементарних творчих проявів в різних видах мистецтва, на вираження образу “Я” в оригінальних продуктах дитячої художньої діяльності; корекційно-розвиваючі, направленні на корекцію відхилень в розвитку школяра засобами мистецтва, яка забезпечує активну діяльність в світі мистецтва, допомагає адаптації дитини в макросоціальній сфері” [58].

Отже, відхилення в розвитку пізнавальної, емоційно-вольової, моторної сфер у молодших школярів вимагає у педагогічного колективу особливого

підходу до вирішення задач з корекції даних відхилень у навчальному процесі. Даного ефекту можна досягти при створенні художньо-розвиваючої сфери з доступним рівнем змісту витворів мистецтва, раціональним використанням різноманітних технологій розвиваючого навчання і виховання, корекційно-направленим характером всіх форм художньої діяльності. Все це можна реалізувати за допомогою створення певних умов у ході аудиторної роботи. Перш за все, потрібно з усією відповідальністю підійти до вибору вчителів, психологів, що будуть працювати з даною категорією дітей. По-друге, вчитель повинен звернути увагу на особистість кожного учня, на його вікові та індивідуальні особливості й здійснювати індивідуальний підхід у процесі навчання. По-третє, кожний навчальний предмет повинен мати емоційну насиченість свого змісту. По-четверте, вчитель початкової школи повинен бути готовий до організації творчої роботи як навчальної діяльності. Лише за дотримання цих умов, на нашу думку, можливе виконання такої педагогічної умови, як зорієнтованість навчального процесу на об'єднання арт-терапії та класичних методів навчання.

Третьою умовою впливу арт-терапії на розвиток дитини молодшого шкільного віку шляхом підвищення сформованості її педагогічної підтримки ми визначили шляхом збагачення змісту навчальної роботи засобами арт-терапії, такими як музикотерапія, казкотерапія, ігротерапія та ізотерапія, які є важливою умовою для ефективної педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва. Цей підхід сприяє не лише розвитку творчих здібностей учнів, але й поліпшенню їхнього емоційного стану, соціальної адаптації та загального психічного благополуччя.

Арт-терапія відкриває нові горизонти для навчального процесу, дозволяючи вчителям застосовувати різноманітні методи і техніки, які стимулюють інтерес дітей до навчання та створюють позитивне навчальне середовище. Музикотерапія, наприклад, може бути використана для покращення емоційного фону уроку. Слухання музики, виконання пісень чи створення власних музичних творів дозволяє дітям виразити свої почуття,

розслабитися та зняти напругу. Музика, будучи універсальною мовою, допомагає створити атмосферу, що сприяє емоційному контакту між учнями та вчителем.

Казкотерапія, у свою чергу, може стати важливим інструментом для розвитку моральних цінностей та уяви дітей. Через слухання або створення казок діти вчаться розуміти складні емоції, дізнаються про різноманітність людських переживань і формують свої уявлення про добро і зло. Казки можуть використовуватися для обговорення емоційних станів, що допомагає учням знайти відповідь на власні переживання та труднощі. Це також стимулює розвиток мовлення, мислення і креативності, що є важливими складовими навчального процесу [31].

Ігротерапія – ще один ефективний метод, який може збагачувати зміст навчання. Ігри, що включають елементи арт-терапії, не лише розважають дітей, але й допомагають їм розвивати важливі соціальні навички, такі як командна робота, співпраця і здатність до компромісу. Через ігри учні можуть вчитися висловлювати свої думки, поважати думки інших, вирішувати конфлікти та знаходити радість у спільних досягненнях. Таким чином, ігротерапія сприяє формуванню позитивної атмосфери у класі, де кожен учень відчувається важливим і потрібним.

Ізотерапія, яка передбачає використання образотворчого мистецтва, також має великий потенціал у збагаченні навчального процесу. Малювання, живопис, ліплення та інші види творчої діяльності дозволяють дітям виразити свої почуття та емоції в незвичний спосіб. Це особливо важливо для тих дітей, які можуть мати труднощі з вербальним вираженням своїх думок. Через образотворче мистецтво учні можуть візуалізувати свої переживання, що допомагає їм краще розуміти себе і навколишній світ.

Крім того, використання арт-терапевтичних засобів у навчальному процесі може знизити рівень стресу у дітей, що часто виникає в умовах навчання. Додаткові елементи, такі як музика або малювання, можуть стати віддушиною для учнів, які відчувають тиск через навчальні вимоги. Залучення

дітей до творчих процесів допомагає створити більш розслаблену атмосферу, де вони можуть зосередитися на власному розвитку, не відчуваючи страху перед оцінками.

Збагачення навчального процесу арт-терапевтичними засобами також відповідає потребам сучасного суспільства, де важливо розвивати не лише академічні, але й соціальні, емоційні та креативні навички. У світі, що швидко змінюється, вміння спілкуватися, працювати в команді, розвивати критичне мислення та творчість стають надзвичайно важливими. Завдяки арт-терапії учні отримують можливість не лише освоїти навчальний матеріал, але й стати більш адаптивними до змін, які відбуваються в їхньому житті.

Таким чином, збагачення змісту навчальної роботи засобами арт-терапії є важливим аспектом педагогічної підтримки молодших школярів. Цей підхід допомагає створити позитивне навчальне середовище, де діти можуть вільно виражати свої емоції, розвивати творчі здібності та формувати соціальні навички. Залучення музикотерапії, казкотерапії, ігротерапії та ізотерапії до навчального процесу сприяє формуванню гармонійної особистості, готової до викликів сучасного світу. Таким чином, використання арт-терапії в освіті стає не лише інструментом для навчання, а й способом виховання цілісної особистості, здатної адаптуватися до життя в суспільстві.

Для реалізації цієї умови, враховуючи погляди сучасного педагога М.С. Кагана, було вибрано чотири основні види арт-терапії: як музикотерапія, казкотерапія, ізотерапія та ігротерапія,

Науковець наголошує, що: «основними видами мистецтва, які забезпечують художньо-естетичне розуміння світу, є література, музика і живопис у поєднанні з рольовими іграми. Вони, з одного боку, впливають на головні сфери психіки дитини, тобто на думки, емоції, почуття, уявлення, а з іншої, – дитина володіє трьома способами оволодіння світу: пізнанням, осмисленням та перевтіленням, які є обумовлені такими процесами, як мислення, переживання, уява. Мистецтво намагається втілити всі ці три сторони духовного життя дитини, забезпечуючи роботу думки словом,

переживань – музикою, уяви – образотворчим мистецтвом. Саме цей трикутник – література, музика, живопис, які поєднуються за допомогою гри – є системоутворюючим компонентом у загальному контексті навчання» [10, с. 35]. Всі ці думки М.С. Кагана можна зобразити схематично (див. рис. 2.1).

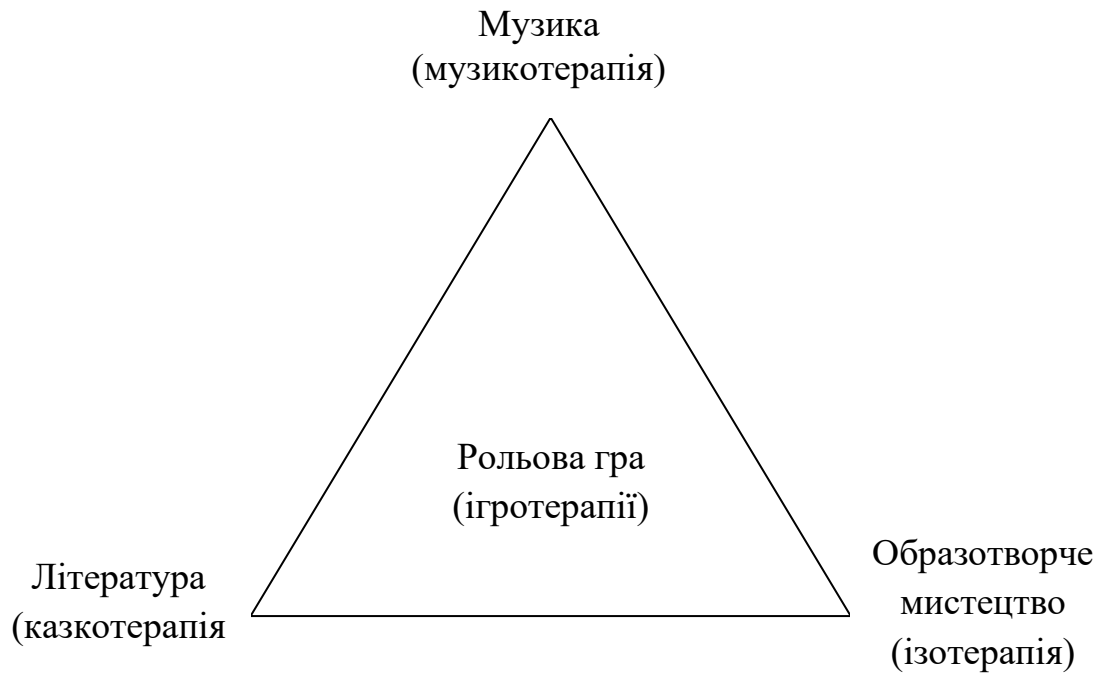

Рис. 2.1. Вплив мистецтва на молодшого школяра (за М.С. Каганом).

Література є одним з видів мистецтва, в якому слово в його письмовій формі виступає головним образотворчим засобом. Вона відображає події, демонструє літературні образи в дії і водночас формує позицію автора. Література має невичерпні можливості для відтворення реальності та процесів, які відбуваються у часі. Слово відображає всі відтінки ставлення митця до подій, героїв, їхніх думок, емоцій та дій. Казки, оповідання та епоси становлять надзвичайно багатий матеріал не лише для розвитку мовлення дитини, а й для її загального психічного розвитку, зокрема для підвищення рівня педагогічної підтримки молодших школярів.

«В школі дитині потрібно пройти шлях сходження від оволодіння мовою як загальнонаціонального культурного досягнення до індивідуалізації своєї мовленнєвої культури. При цьому найважливішим моментом у заняттях з

елементами казкотерапії є емоційне сприйняття, співпереживання, емпатія, розуміння виразності, мелодійності та краси слова і переданих в ньому емоцій, почуттів. Активізація первинного художнього сприйняття здійснюється за допомогою яскравої, виразної мови вчителя, музичних та образотворчих ілюстрацій, тобто у поєднанні казкотерапії з іншими засобами психолого-педагогічної корекції, таких як музикотерапія, ізотерапія та ігротерапія» [31, с. 12].

У молодших школярів у яких знижена активність сприйняття, її не диференційованість визначає і методику знайомства з літературними творами, в даному випадку з казками. Якщо дитина, що нормально розвивається, сприймає доступний їй текст, виділяє головне, характерні образи твору, то діти молодшого шкільного віку вимагають пояснення, уточнення смислового змісту літературного твору з боку вчителя. «Конкретно-ситуативне мислення ускладнює засвоєння в казках таких понять, як добро, дружба тощо. Для навчання свідомому, правильному, виразному переказу прочитаної казки повинен використовуватись питальний план, опорні слова чи надаватись наглядність у вигляді ілюстрацій, картинок. Для читання, аналізу повинні підбиратись казки, зміст яких направлений на розвиток пізнавальних інтересів дітей, розширення їх кругозору, уявлень про емоційно-вольову сферу та виховання моральних якостей особистості школяра через головних героїв казок» [31].

Отже, казкотерапія, література, як одна з “вершин трикутника”, відіграє одну з головних ролей у підвищенні рівня сформованості соціально-педагогічної підтримки молодших школярів. Участь цих видів арт-терапії сприяє підвищенню рівня інтелектуальних, моральних та естетичних почуттів, емпатії, експресії, співпереживання та рефлексії. Це, у свою чергу, позитивно впливає на формування педагогічної підтримки та загального розвитку дітей.

Ще однією важливою складовою, за О. Верховенко, є музика. Вона є специфічним художнім відображенням об’єктивної дійсності та відіграє значну роль у розвитку дітей, їх морально-естетичному вихованні та

підвищенні рівня соціально-педагогічної підтримки. Музика, створюючи звукові образи, яскраво відображає внутрішній світ людини, її ставлення до подій життя, мрії та інші переживання. Вона здатна передавати емоції, почуття та думки в найтонших нюансах, розвиваючись у часі [16].

Музика має викликати у дитини певну вібрацію, яка стимулює специфічну психологічну реакцію. Основою музики є звук, який представляє собою акустичний сигнал з хвильовою структурою. Як показує спеціальна література, акустичний сигнал впливає на клітини живих організмів, змінюючи їх активність.

Науковець І.Богданцева зазначає, що «звук має впливати на електромагнітну провідність клітинних структур, на їх електрохімічну активність, цей вплив названо неспецифічним акустико-біорезонансним ефектом, що є однією із реакцій організму дитини на музичний, звуковий вплив, а також на слухову та вібротактильну рецепцію, тобто сприйняття» [9, с. 166].

«При активному сприйнятті музики фізіологічні ритми дитини резонують і мимоволі підлаштовуються під її частотні й динамічні показники. Експериментально доведено, що музичний ритм, темп, структурна побудова твору та інші музичні фактори можуть підкоряти собі ритм внутрішніх фізіологічних процесів» [9].

Американським вченим К. Фопель доведено, що “музична стимуляція зменшує час рухової реакції, підвищує лабільність зорового аналізатора, покращує пам’ять, оживляє умовні рефлексії” [41], а це означає, що рівень педагогічної підтримки молодшого школяра підвищиться.

Для позитивного впливу на розвиток у молодших школярів здібностей до мов, формування почуття товарищескості, комунікабельності, ретельно підбирають музичні твори, які покращують освітній процес в цілому, а також продукують умови для релаксації та відпочинку, тобто, все що сприяє розвитку сформованості педагогічної підтримки молодшого школяра.

Музикотерапія, поєднана з традиційними методами навчання, може значно збагачувати уроки мистецтва в початковій школі, впливаючи на емоційний, соціальний і креативний розвиток учнів. Це інтеграційне походження дозволяє створити більш динамічну та стимулюючу навчальну атмосферу, де діти можуть вільно виражати свої почуття та думки.

Однією з основних особливостей використання музикотерапії на уроках мистецтва є її здатність активізувати різні аспекти сприйняття. Музика може підсилити емоційний зв'язок із навчальним матеріалом, допомагаючи учням глибше відчувати теми та образи, що розглядаються. Наприклад, під час вивчення певної художньої теми або стилю мистецтва, вчитель може використовувати музику, яка відображає атмосферу або емоційний контекст роботи. Це дозволяє дітям створити асоціативний зв'язок між музичними образами та візуальними, розвиваючи їхню уяву і креативність [41].

Крім того, музикотерапія сприяє розвитку емоційної інтелігентності. Діти можуть навчатися розпізнавати і виражати свої емоції через музику, що в свою чергу позитивно вплине на їхнє сприйняття мистецтва. Уроки, де учні слухають музику та обговорюють свої враження, можуть допомогти їм навчитися висловлювати свої почуття, розуміти емоційний зміст художніх творів та вчитися співпереживати.

Поєднання музикотерапії з традиційними методами навчання також сприяє формуванню соціальних навичок. У групових заняттях, де учні виконують музику чи обговорюють мистецькі проекти, вони вчаться працювати в команді, слухати один одного і поважати думки своїх однокласників. Це підвищує їхню здатність до співпраці, що є важливим аспектом навчального процесу.

Також варто зазначити, що музикотерапія може бути використана як засіб для зниження стресу та тривоги у дітей. Уроки мистецтва, доповнені музичними елементами, можуть створити розслаблену атмосферу, що дозволяє учням зосередитися на творчості, а не на переживаннях або страхах, пов'язаних із навчанням. Наприклад, перед початком практичної частини

уроку вчитель може провести коротку музичну паузу, що допоможе дітям зняти напругу і підготуватися до творчого процесу.

Музикотерапія також має величезний потенціал у розвитку моторики та координації. Використання ритмічних ігор або рухливих вправ під музику може допомогти дітям розвивати свої фізичні навички, що, в свою чергу, підвищить їхню впевненість у собі під час виконання художніх завдань [44].

На завершення, використання музикотерапії у поєднанні з традиційними методами навчання на уроках мистецтва в початковій школі має багато переваг. Це не лише сприяє розвитку емоційної та соціальної складових особистості учнів, а й збагачує їхній творчий потенціал. Завдяки інтеграції музики в навчальний процес діти отримують можливість глибше зрозуміти мистецтво, навчитися виражати свої почуття та розвивати важливі навички, які знадобляться їм у майбутньому.

Однією із “вершиною трикутника” за М.С. Каганом була визначена саме образотворча діяльність.

Використання образотворчої діяльності, або ізотерапії, у поєднанні з традиційними методами навчання на уроках мистецтва в початковій школі має ряд особливостей, які сприяють розвитку дітей та підвищенню ефективності навчального процесу. Образотворча діяльність дозволяє учням не лише створювати художні твори, а й виражати свої думки, емоції та переживання через мистецтво. Це особливо важливо для молодших школярів, які ще не завжди здатні висловити свої почуття словами.

Поєднання ізотерапії з традиційними методами навчання створює сприятливу атмосферу для самовираження. Уроки, на яких учні займаються малюванням, ліпленням чи іншими формами образотворчої діяльності, надають їм можливість виявити креативність та індивідуальність. Використання матеріалів, таких як фарби, глина або кольоровий папір, сприяє розвитку дрібної моторики, що в свою чергу позитивно впливає на загальний розвиток дитини [20].

Образотворча діяльність також може стати потужним інструментом для розвитку емоційної сфери учнів. Під час творчого процесу діти мають можливість виявляти свої почуття і переживання, що може бути особливо важливим для тих, хто стикається з труднощами у спілкуванні. Наприклад, малювання на теми, пов'язані з емоціями, допомагає дітям зрозуміти і висловити свої переживання, що сприяє розвитку їхньої емоційної інтелігентності.

Крім того, образотворча діяльність може підсилити навчальний процес через інтеграцію з іншими предметами. Наприклад, вивчення історії мистецтв може супроводжуватися практичними заняттями, на яких учні створюють роботи, натхненні великими художниками. Це дозволяє учням не лише отримати нові знання, а й закріпити їх через практичний досвід. Таким чином, образотворча діяльність стає засобом для глибшого розуміння навчального матеріалу [20].

Важливим аспектом є те, що заняття образотворчою діяльністю сприяють розвитку соціальних навичок. У групових проектах, де учні працюють разом, вони вчаться взаємодіяти, обговорювати ідеї, слухати один одного та спільно приймати рішення. Це формує командний дух і допомагає дітям навчитись працювати в колективі, що є важливим елементом навчання.

Образотворча діяльність також має терапевтичний ефект, адже процес створення мистецтва може знімати стрес і тривогу. Діти, які мають емоційні труднощі, можуть знайти заспокоєння в творчій діяльності, що позитивно вплине на їхню поведінку та загальний настрій. Це особливо актуально в умовах початкової школи, де діти можуть відчувати тиск з боку навчальної програми.

Використання ізотерапії в поєднанні з традиційними методами навчання також сприяє розвитку критичного мислення. Аналіз власних робіт та робіт однокласників допомагає дітям навчитися давати конструктивну оцінку, формувати власні думки і вдосконалювати свої навички. Це навчає їх бачити

не лише результати, а й процес створення, що є важливим для їхнього особистісного зростання.

«Образотворче мистецтво дуже важлива складова цілісного виховного процесу і за допомогою нього вирішуються наступні завдання:

- ✚ формування в учнів перш за все естетичних, а також моральних та інтелектуальних почуттів, розуміння краси в мистецтві і оточуючому світі, вміння сприймати твори образотворчого мистецтва, художній образ, накопичення художньо-естетичного досвіду, прояв оцінюючого відношення до того, що сприймається, розвиток художнього смаку;

- ✚ оволодіння основами образотворчої грамоти, практичними навиками в різних видах образотворчого мистецтва, розвиток художньо-образотворчих здібностей;

- ✚ корекція і компенсація недоліків пізнавальної та емоційно-вольової сфер, зорово-рухової взаємодії в процесі практичної діяльності, розвиток дрібної моторики, самоконтролю, вміння планувати свою роботу, формування вербально-оціночного плану образотворчої діяльності;

- ✚ підготовка до повноцінного життя в суспільстві, розкриття практичного значення творів образотворчого мистецтва в житті людини, оволодіння навичками використання їх в побуті» [8, с20].

Таким чином, інтеграція образотворчої діяльності в уроки мистецтва в початковій школі має величезний потенціал для розвитку учнів. Вона забезпечує не лише художнє самовираження, а й сприяє емоційному, соціальному та інтелектуальному розвитку дітей. Завдяки такому підходу уроки стають більш інтерактивними та різноманітними, що, безумовно, вплине на загальний успіх учнів у навчанні та їхнє особистісне зростання.

«Ізотерапія – це терапія образотворчою діяльністю, в першу чергу малюванням, яка використовується для психологічної корекції психосоматичних порушень у дітей з проблемами в навчанні та соціальною адаптацією» [12].

Ізотерапія як засіб арт-терапії послуговується процесом створення зображення як спосіб реалізації цілей – це не створення творів мистецтва і не частина занять з таких предметів, як “Малювання”, “Образотворче мистецтво”, «Художня праця» тощо. Психокорекційні заняття, що включають ізотерапію, сприяють дослідженню емоцій, почуттів, ідей та подій, а також розвитку міжособистісних навичок і стосунків, підвищуючи самооцінку та впевненість у собі. Ізотерапія допускає використання різних видів художніх матеріалів, зокрема вправи можуть виконуватися як за допомогою олівця та паперу, так і з використанням більш різноманітних матеріалів.

Отже, ізотерапія є одним з основних методів арт-терапії за допомогою яких у класній чи позакласній діяльності з дітьми молодшого шкільного віку потрібно працювати щоб досягти високого рівня сформованості педагогічної підтримки молодших школярів.

Ізотерапія може включати такі види діяльності як малювання, конструювання, колажування, фотографування та інші види мистецтва.

Наступним аспектом впливу мистецтва на учнів молодшого шкільного віку є рольова гра, яка може бути ефективніше реалізована і мати більший вплив, якщо її застосовувати в рамках ігротерапії як методу арт-терапії.

Роль ігротерапії в освітньому процесі уроків мистецтва є суттєвою, оскільки вона забезпечує інтеграцію ігрових методів у навчання, що стимулює розвиток дітей та сприяє їхньому творчому зростанню. По-перше, ігротерапія активізує учнів, роблячи уроки більш динамічними та цікавими. Це підвищує рівень їхньої залученості, що, в свою чергу, покращує якість засвоєння матеріалу.

По-друге, ігротерапія сприяє розвитку соціальних навичок, оскільки учні взаємодіють один з одним під час ігор. Це формує вміння працювати в команді, слухати думки інших і знаходити спільні рішення, що є важливими навичками в навчанні та житті загалом.

Крім того, ігротерапія дозволяє дітям вільно виражати свої емоції і думки, що важливо для їхнього психоемоційного розвитку. Гра створює безпечне

середовище, в якому учні можуть ризикувати, експериментувати та висловлювати свою креативність, не боячись негативної оцінки.

Також ігротерапія сприяє формуванню критичного мислення, адже під час ігрових занять учні часто стикаються з різноманітними завданнями, які вимагають аналізу та прийняття рішень. Це стимулює їхню здатність до самостійного мислення та вирішення проблем.

Таким чином, роль ігротерапії в освітньому процесі уроків мистецтва полягає в створенні інтерактивного, емоційно насиченого навчального середовища, яке підтримує розвиток творчих, соціальних та критичних навичок учнів, що робить процес навчання більш ефективним і продуктивним.

Ігротерапію можна описати як процес проектування досвіду, емоцій, почуттів і думок дитини на іграшку. Дитина обирає для себе таку іграшку, на яку зможе сконцентрувати у власний попередній досвід, наступним кроком буде використання цих об'єктів, щоб застосовувати самі ролі, емоції, почуття і взаємовідносини, які вона хоче дослідити. “Основна мета ігротерапії – допомогти школяреві виразити свої переживання через гру, а також проявити творчу активність у вирішенні складних життєвих ситуацій, що програються чи модернізуються в ігровому процесі.

Задачі ігротерапії:

- ✓ полегшити вираження переживань, емоційного стану дитини;
- ✓ розкрити здібності емоційної саморегуляції;
- ✓ корекція і профілактика деформації в формуванні “Я”-концепції;
- ✓ корекція і профілактика затримки психічного розвитку” [26].

Механізм психокорекційного впливу рольової гри – спонтанне самовираження дозволяє дитині молодшого шкільного віку звільнитись від хворобливих внутрішніх переживань, що пов'язанні з негативним емоційним досвідом. Активізація творчого пошуку нових способів реагування в проблемних ситуаціях і більш глибоке розуміння власного “Я” сприятимуть позитивним змінам на поведінковому рівні.

Використання ігротерапії в поєднанні з традиційними методами навчання на уроках мистецтва в початковій школі має ряд суттєвих особливостей, які сприяють розвитку дітей та підвищенню ефективності навчального процесу. Ігротерапія є потужним інструментом, який дозволяє дітям через гру виражати свої емоції, розвивати соціальні навички та формувати творчі здібності. Гра, як форма діяльності, природна для дітей, і її інтеграція в навчальний процес робить заняття більш цікавими та залучаючими.

Поєднання ігротерапії з традиційними методами навчання на уроках мистецтва дозволяє дітям активно залучатися до процесу навчання. Наприклад, можна використовувати рольові ігри, в яких учні виконують різні ролі, пов'язані з мистецькою тематикою. Це не лише робить уроки більш динамічними, але й допомагає учням краще засвоїти матеріал, пов'язуючи його з власним досвідом. Такі ігри можуть включати створення вистав або театралізовані постановки, що сприяють розвитку комунікативних навичок і колективного творчого мислення [26].

Ігротерапія також допомагає дітям розвивати критичне мислення та креативність. Наприклад, під час виконання завдань у ігровій формі учні можуть експериментувати з різними техніками живопису, малювання або ліплення, що дозволяє їм виявити свій творчий потенціал. Діти вчаться мислити нестандартно, шукати нові рішення та приймати ризики, що є важливими складовими художнього процесу.

Крім того, ігротерапія сприяє соціалізації учнів. Взаємодія з однокласниками під час ігор допомагає формувати дружні стосунки, розвивати вміння працювати в команді та вирішувати конфлікти. Наприклад, учні можуть працювати в групах над спільним проектом, що передбачає колективне обговорення ідей, розподіл ролей і відповідальностей. Така діяльність стимулює розвиток емпатії, співпереживання та взаємоповаги.

Ігротерапія також може виступати як засіб для зняття стресу і тривоги, що особливо актуально в умовах початкової школи, де діти можуть відчувати тиск з боку навчальної програми. Гра дозволяє дітям розслабитися, а також

відволіктися від повсякденних проблем. Це позитивно вплине на їхню загальну емоційну атмосферу в класі, створюючи середовище, де учні можуть вільно виражати свої почуття і думки.

Важливою особливістю використання ігротерапії є можливість адаптації ігор під індивідуальні потреби учнів. Вчителі можуть коригувати завдання відповідно до рівня розвитку дітей, враховуючи їхні сильні та слабкі сторони. Це підвищує мотивацію учнів, оскільки вони відчувають, що їхні індивідуальні потреби враховуються. Таким чином, кожен учень має можливість досягти успіху в творчій діяльності, що сприяє підвищенню самооцінки та впевненості в собі.

Інтеграція ігротерапії в навчальний процес також дозволяє урізноманітнити підходи до викладання мистецтва. Вчителі можуть використовувати різні ігрові методи для ознайомлення учнів з історією мистецтва, стилями, техніками і художніми традиціями. Це допомагає створити більш комплексне розуміння предмета і надати учням можливість побачити зв'язок між теорією і практикою.

Отже, використання ігротерапії у поєднанні з традиційними методами навчання на уроках мистецтва в початковій школі створює унікальну можливість для всебічного розвитку дітей. Це не лише робить навчальний процес більш цікавим і залучаючим, але й сприяє розвитку емоційних, соціальних і творчих навичок, що є важливими для їхнього особистісного зростання. Ігротерапія, в свою чергу, допомагає дітям знайти свій голос у світі мистецтва, формуючи у них впевненість у власних здібностях та талантів.

Слід акцентувати увагу на тісному взаємозв'язку педагогічних умов із видами діяльності, які в свою чергу пов'язані з умовами навчально-виховної роботи. Ми припускаємо, що сукупність педагогічних умов дозволить досягти істотного підвищення під впливом арт-терапії рівня сформованості педагогічної підтримки учнів молодшого шкільного віку. Таким чином, кожна із визначених нами педагогічних умов має значні резерви для позитивного впливу арт-терапії на педагогічну підтримку школяра. Тому реалізація усього

комплексу цих умов має стати метою спільної діяльності всіх учасників освітнього процесу – тих, хто вчить, і тих, хто навчається.

2.3. Система арт-терапевтичних вправ для педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва

Реалізувати педагогічну підтримку молодших школярів на уроках мистецтва за допомогою арт-терапії можна через впровадження різноманітних арт-терапевтичних технік і методів. Цей підхід дозволить не лише сприяти розвитку творчих здібностей, але й забезпечити емоційну підтримку, соціальну адаптацію та самовираження учнів. Ось кілька ключових способів, як це можна здійснити:

1. Малюнок терапія (ізотерапія)

Мета: через малювання діти можуть вільно виражати свої думки, емоції та почуття, що сприяє емоційному розвантаженню та розвитку уяви.

Реалізація: учитель може запропонувати учням створювати малюнки на теми, пов'язані з їхнім внутрішнім світом, наприклад, «Моя мрія», «Мій ідеальний день», або ж надавати свободу вибору. Обговорення малюнків допоможе вчителю краще зрозуміти емоційний стан дитини та надати їй відповідну підтримку.

2. Колажування

Мета: створення колажів сприяє розвитку критичного мислення, креативності та символічного вираження.

Реалізація: учні можуть створювати колажі з різних матеріалів (фотографії, вирізки з журналів, тканини, папір) на задані теми або самостійно. Це допомагає учням працювати з емоційними переживаннями, формувати соціальні навички через групові проєкти.

3. Скульптурна терапія

Мета: ліплення з глини, пластиліну чи інших матеріалів розвиває моторику, координацію та стимулює творчість.

Реалізація: учні можуть створювати різноманітні об'ємні фігури, моделюючи власні образи чи почуття. Важливо давати учням можливість висловлювати свої ідеї та думки через ці форми.

4. Музична терапія

Мета: музика допомагає розвивати емоційний інтелект, здатність до співпереживання та самоусвідомлення.

Реалізація: учитель може запропонувати дітям імпровізувати на музичних інструментах, створювати звукові композиції, або ж малювати під музику, виражаючи свої емоції через кольори та форми.

5. Терапія казками (бібліотерапія)

Мета: через казки діти вчаться усвідомлювати свої проблеми, знаходити шляхи їх вирішення та формувати позитивний погляд на світ.

Реалізація: учитель може читати або створювати разом із дітьми казки, де герої стикаються з труднощами, подібними до тих, які можуть переживати учні. Обговорення змісту казок допоможе дітям краще зрозуміти свої власні емоції та конфлікти.

6. Ігрова терапія

Мета: ігри сприяють розвитку комунікаційних навичок, соціалізації та вирішенню внутрішніх конфліктів.

Реалізація: на уроках можна проводити рольові ігри, у яких діти можуть відтворювати різні соціальні ролі, що допоможе їм краще зрозуміти себе та інших. Ігри можуть бути як індивідуальні, так і групові, сприяючи взаємодії між учнями.

7. Арт-терапія з використанням природних матеріалів

Мета: робота з природними матеріалами допомагає зняти стрес і розвивати відчуття гармонії з навколишнім середовищем.

Реалізація: учні можуть створювати різноманітні композиції з природних матеріалів, таких як листя, квіти, гілки, камінці. Це сприятиме заспокоєнню, розвитку спостережливості та гармонійному поєднанню з природою.

8. Творча робота в групах

Мета: групова діяльність сприяє розвитку соціальних навичок, емпатії та навчанню працювати в команді.

Реалізація: на уроках можна організовувати спільні творчі проекти, де діти разом малюють, створюють колажі або ліплять скульптури. Це допоможе дітям навчитися співпрацювати, висловлювати свою думку, а також враховувати думки інших.

9. Кольоротерапія

Мета: використання кольору впливає на емоційний стан дитини, допомагає регулювати настрій та знімати напругу.

Реалізація: учитель може вводити завдання, де діти вибирають кольори, що відповідають їхньому настрою чи відображають емоції, які вони хочуть передати через малюнок або інші арт-техніки.

Застосування арт-терапевтичних технік у поєднанні з педагогічною підтримкою дозволить молодшим школярам розкрити свій творчий потенціал, полегшить процес навчання та сприятиме гармонійному емоційному і соціальному розвитку. Мультиmodalний підхід, що поєднує різні арт-терапевтичні методи, дозволить максимально адаптувати навчальний процес під індивідуальні потреби кожної дитини, підвищуючи його ефективність.

Арт-терапевтичні вправи можуть суттєво покращити навчальний процес на уроках мистецтва, надаючи дітям можливість виразити свої емоції, розвивати творчі здібності та соціальні навички.

Пропонована система вправ включає різні техніки, які можуть бути інтегровані в традиційні методи навчання, сприяючи розвитку особистості учнів.

1. Вправи на вираження емоцій через малювання

Перша група вправ спрямована на вираження емоцій через образотворче мистецтво. Учням пропонується створити малюнок, який відображає їхні почуття у конкретній ситуації, наприклад, під час конфлікту з однокласниками чи під час радості. Ця вправа допомагає дітям усвідомити та виразити свої емоції, а також розвиває їхнє вміння візуально інтерпретувати внутрішній

стан. Після завершення малювання можна провести обговорення, де учні діляться своїми переживаннями та отримують підтримку від однокласників і вчителя.

2. Казкотерапія як засіб навчання та самовираження

Казкотерапія є потужним інструментом для розвитку уяви та емоційного інтелекту. Учням пропонується створити власну казку, де вони можуть виступати в ролі головних персонажів. Ця вправа сприяє розвитку креативності та навичок письма, а також дає дітям можливість відрефлексувати свої переживання через призму вигаданих історій. Після написання казки учні можуть представити свої роботи класу, що допоможе їм отримати позитивний зворотний зв'язок і зміцнити самооцінку.

3. Музикотерапія та ритмічні ігри

Музикотерапія може бути інтегрована в уроки мистецтва через ритмічні ігри. Учні слухають різні музичні твори і, спираючись на музику, виконують ритмічні рухи або малюють у такт. Це дозволяє дітям розвивати слухове сприйняття та моторні навички, а також підвищує їхню емоційну активність. Після виконання вправи діти можуть обговорити, які емоції викликала музика і як це вплинуло на їхні малюнки.

Один із прикладів успішного використання арт-терапії в навчанні молодших школярів полягає в інтеграція музичної терапії у процес вивчення літератури та мови. Учителі можуть проводити уроки, де діти аналізують текст поезії або прози, а потім використовують музичні інструменти або голос, щоб виразити свої емоції та розуміння тексту через музику. Наприклад, учні можуть створювати музичні композиції або пісні, що відображають настрій, тему або персонажів літературного твору. Цей підхід допомагає дітям краще розуміти та сприймати літературні твори, розвиває їхні творчі здібності та музичні навички, а також збагачує їхній досвід навчання через використання музики як засобу вираження.

4. Ігротерапія та рольові ігри

Рольові ігри в рамках ігротерапії допомагають дітям вчитися взаємодіяти з іншими, розвивати емпатію та комунікативні навички. На уроках мистецтва можна організувати рольову гру, пов'язану з художніми темами, наприклад, «виставка художника», де учні беруть на себе ролі художників, кураторів або критиків. Ця вправа дозволяє дітям практикувати мовлення, виступати перед аудиторією та навчатися конструктивному обговоренню творчих робіт.

5. Колективне створення мистецького проекту

Ця вправа передбачає об'єднання учнів у групи для створення спільного мистецького проекту, наприклад, муралу або інсталяції. Процес створення колективного мистецтва допомагає дітям навчитися працювати в команді, домовлятися та враховувати думки інших. Важливо, щоб кожен учень мав можливість внести свій внесок, що стимулює почуття приналежності та підвищує самооцінку.

6. Рефлексія та обговорення результатів

Заключним етапом будь-якої арт-терапевтичної вправи є рефлексія. Учні повинні мати можливість поділитися своїми враженнями, емоціями та думками щодо виконаної роботи. Це допомагає їм усвідомити свої досягнення, визначити сильні та слабкі сторони, а також отримати підтримку від однокласників. Рефлексія зміцнює соціально-педагогічну підтримку і формує позитивне ставлення до навчання.

У підсумку, система арт-терапевтичних вправ, яка включає малювання, казкотерапію, музикотерапію, ігротерапію та колективні проекти, може суттєво збагачувати уроки мистецтва в початковій школі. Вона сприяє розвитку емоційної грамотності, соціальних навичок і творчих здібностей учнів, що робить навчальний процес більш ефективним і цікавим.

Ось кілька практичних завдань, які можна використовувати в рамках системи арт-терапевтичних вправ для педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва:

1. Вправи на вираження емоцій через малювання

Малюнок емоцій: Діти малюють, як вони почуваються у даний момент, використовуючи кольори, які відображають їхні емоції. Після завершення малювання проводиться обговорення, де кожен ділиться своїм малюнком та емоціями.

Колірна палітра емоцій: Діти обирають кольори, які асоціюються у них з певними емоціями (радість, сум, страх тощо), і створюють палітру. Потім кожен може намалювати сцену, що ілюструє ці емоції.

2. Казкотерапія

Створення казки: Учні в групах вигадують казку, де герої проходять через труднощі, які вони самі можуть порівняти з власним досвідом. Після написання казки діти можуть представити її класу або намалювати ілюстрації.

Ілюстрація казки: Після створення казки, учні малюють одну зі сцен або персонажів. Вони можуть обговорити, чому обрали саме цю сцену і що вона для них означає.

3. Музикотерапія

Музичне малювання: Учні слухають різні музичні композиції та малюють вільно, відображаючи свої відчуття. Після цього вони обговорюють, як музика вплинула на їхні малюнки.

Музичний експеримент: Учні слухають різні жанри музики (класична, джаз, поп) і малюють, які емоції та образи у них викликає кожен стиль. Потім обговорюють свої враження.

4. Ігротерапія

Рольова гра «Мистецька виставка»: Учні отримують ролі (художник, куратор, відвідувач) та створюють свою виставку, де презентують свої твори мистецтва. Це допомагає їм розвивати навички спілкування та впевненості.

Мистецька естафета: Діти по черзі виконують завдання, наприклад, малюють одну деталь картини, потім передають її наступному учаснику. Це стимулює креативність і взаємодію.

5. Колективні проекти

Спільний мурал: Клас ділиться на групи, кожна з яких відповідає за певну частину великого муралу. Діти спільно планують та реалізують проект, що сприяє командній роботі та співпраці.

Групове створення колажу: Учні збирають різні матеріали (журнали, тканини, кольоровий папір) і створюють спільний колаж на певну тему, наприклад, «Наші мрії». Це допомагає розвивати творчість та командний дух.

6. Рефлексія

«Письмовий діалог»: Після виконання вправи діти пишуть один одному анонімні листи, в яких діляться своїми думками про роботи однокласників. Це допомагає розвивати навички критичного мислення і підтримує позитивну атмосферу в класі.

Майстерня відгуків: Після виконання творчої роботи діти обирають «позитивний» та «конструктивний» відгук на роботи однокласників. Це сприяє розвитку критичного мислення та комунікаційних навичок.

Ці вправи допоможуть не тільки в навчанні мистецтва, але й у розвитку емоційної грамотності, соціальних навичок і творчості учнів. А також запропоновані вправи допоможуть ще більше збагатити процес навчання і підтримувати розвиток учнів у різних аспектах.

Висновки до другого розділу

Вивчення стану проблеми педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва засобами арт-терапії виявило кілька важливих аспектів, які потребують уваги. По-перше, дослідження підтвердило, що арт-терапія є ефективним інструментом для розвитку емоційного інтелекту дітей, дозволяючи їм вільно виражати свої почуття та переживання. Однак, для успішного впровадження арт-терапевтичних методів в навчальний процес необхідна спеціальна підготовка педагогів, оскільки багато з них не мають відповідних знань і навичок. По-друге, виявлено брак ресурсів, які могли б підтримати реалізацію арт-терапії в навчальних закладах. Відсутність необхідних матеріалів і інструментів обмежує можливості вчителів у використанні різноманітних арт-терапевтичних технік. По-третє, незважаючи на позитивний вплив арт-терапії, сприйняття цього методу як серйозного засобу навчання з боку батьків і учнів залишається низьким. Багато з них вважають не таким важливим порівняно з традиційними формами навчання, що потребує додаткового інформування і просвіти.

Вважаємо, що саме тому, існує потреба в інтеграції арт-терапії в загальний навчальний план, що передбачає розробку індивідуальних планів навчання для учнів, які потребують особливої уваги. Це дозволить врахувати унікальні емоційні та творчі потреби кожного школяра, що, в свою чергу, сприятиме їхньому загальному розвитку.

Визначаючи педагогічні умови застосування арт-терапії як засобу педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва" виокремлено одну ключову умову – цілеспрямований і систематичний педагогічний вплив на дитину з урахуванням її індивідуальних психологічних особливостей. Це означає, що кожна дитина має отримувати підтримку, яка враховує її унікальні психоемоційні характеристики та потреби. Педагогічний вплив повинен бути постійним і послідовним, спрямованим на розвиток особистості дитини через використання методів арт-терапії, які підходять саме їй. Для цього необхідно глибоко розуміти індивідуальні особливості учня:

його емоційний стан, рівень розвитку пізнавальних процесів, інтереси та можливі психологічні труднощі. Важливо, щоб педагог зміг побудувати навчальний процес таким чином, щоб сприяти гармонійному розвитку дитини, допомагаючи їй через творчість виразити свої почуття, подолати внутрішні бар'єри та сприяти покращенню емоційного стану. Систематичний підхід передбачає регулярне використання арт-терапевтичних методів на уроках мистецтва для підтримки й стимулювання творчого та емоційного розвитку дитини.

ВИСНОВКИ

Аналіз наукової та психолого-педагогічно літератури з проблеми дослідження підводить до наступних висновків:

Різнобічний аналіз педагогічної, психологічної, філософської та соціологічної літератури дав підстави визначити особливості педагогічної підтримки у процесі навчання та соціалізації дітей; окреслити діапазон використання арт-терапії у навчально-виховному процесі сучасної початкової школи.

Педагогічна підтримка, визначена науковцями, як важлива частина сучасної освітньої системи, що спрямована на допомогу дітям у вирішенні індивідуальних проблем і сприянні їхньому саморозвитку. Її головна мета – це створення умов для самореалізації дитини, допомоги у подоланні труднощів та прийняття відповідальності за власне рішення. Педагог змінює роль посередника й партнера, допомагаючи дитині розкрити її потенціал через рефлексію, формування самостійності та розвитку соціальних навичок. Таким підходом науковці підкреслюють значення суб'єкта навчання.

За результатами аналізу науково-методичної літератури та вивчення практики арт-терапії охарактеризовано як технологію та метод навчально-виховної роботи з дітьми та доведено, що вона позитивно впливає на загальний розвиток молодших школярів та може ефективно використовуватися у процесі надання їм педагогічної підтримки в умовах ЗЗСО.

Розкрито, що на сучасному етапі розвитку арт-терапії можна виділити декілька напрямків використання мистецтва в корекційній роботі: психофізіологічне (пов'язане з корекцією психосоматичних порушень), психотерапевтичне (пов'язане з впливом на когнітивну і емоційну сфери), психологічне (яке виконує катарсичну, регулятивну, комунікативну функції), соціально-педагогічне (пов'язане з розвитком естетичних потреб, розширенням загального і художньо-естетичного кругозору, з активізацією потенційних можливостей дитини в практичній художній діяльності і

творчості). Реалізація даних напрямків в роботі з молодшими школярами здійснюється через певні психокорекційні, корекційно-розвиваючі методики, які використовуються в межах арт-педагогіки та арт-терапії.

З'ясовано в процесі теоретичного аналізу, що арт-терапевтична діяльність дозволяє дитині молодшого шкільного віку відчувати і зрозуміти самого себе; виразити вільно власні думки, емоції та почуття, мрії і надії; бути самим собою, а також звільнитись від негативних переживань минулого. Це не лише відображення в свідомості дитини оточуючого світу і соціальної дійсності, але і її моделювання, вираження відношення до неї.

Констатовано, що найбільш сприятливими педагогічними умовами підвищення рівня педагогічної підтримки дітей молодшого шкільного віку є: цілеспрямований систематичний педагогічний вплив на особистість дитини з урахуванням її індивідуальних психофізичних особливостей; поєднання традиційних методів навчання та арт-терапії у навчально-виховному процесі; збагачення змісту виховної роботи методами арт-терапії (музикотерапії, казкотерапії, ігротерапії та ізотерапії).

Наявність потенціальних можливостей підвищення рівня надання педагогічної підтримки молодшим школярам і об'єктивні труднощі, які виникають при організації даної підтримки, ще раз доводить необхідність використання в освітньому процесі сучасної початкової школи системи арт-терапевтичних вправ для педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва.

Арт-терапія, як засіб розвитку та розкриття талантів та індивідуальних особливостей молодших школярів, виявляється надзвичайно ефективним і перспективним методом в сучасній педагогіці та психології. Її вплив на психічний розвиток та самореалізацію дітей є важливим чинником у формуванні їхньої особистості та вихованні як особистостей. Сприяючи виразному самовираженню, розвитку творчих здібностей, підвищенню самооцінки та соціальних навичок, арт-терапія створює стимулюючу та підтримуючу атмосферу для розвитку дитячого потенціалу.

Узагальнюючи можемо констатувати, що для покращення педагогічної підтримки молодших школярів на уроках мистецтва через арт-терапію необхідно зосередитися на підготовці педагогів, забезпеченні ресурсами, підвищенні обізнаності батьків та інтеграції арт-терапії в навчальний процес. Це дозволить створити більш підтримуюче і ефективне середовище для розвитку учнів сучасної початкової школи.

Таким чином, враховуючи всі переваги та позитивні аспекти арт-терапії, можна визначити її як важливий інструмент для гармонійного розвитку молодших школярів, сприяючи їхньому успіху та самовдосконаленню у майбутньому.

Проведене дослідження не вичерпує всіх аспектів використання арт-терапії для педагогічної підтримки дітей молодшого шкільного віку. Перспектива подальшого дослідження полягає в організації комплексного та системного впливу засобів арт-терапії у процесі навчання та виховання дітей молодшого шкільного віку із затримкою психічного розвитку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Арт-терапія. Інноваційні психологічні технології / під ред. О. Тіунової, Т. Шейкіної. Випуск 5. Київ-Тернопіль: ЕЕАТА, 2018. 200 с.
2. Арт-терапія. Інноваційні психологічні технології / під ред. О. Тіунової. Випуск 6. Київ–Львів–Тернопіль: ЕЕАТА, 2019. 224 с
3. Бастун Н.А., Журавель К.С., Куценко Т.О. Реабілітація дітей і молоді з помірною, важкою та глибокою інтелектуальною недостатністю: сьогоденні реалії та перспективи. *Актуальні проблеми навчання та виховання людей з особливими потребами: Зб. наукових праць*. К.: Університет “Україна”, 2004. С.44-48.
4. Безверхий О.С. Методика діагностики саморегуляції молодшого школяра. *Практична психологія та соціальна робота*. 2004. № 12. С. 36-45.
5. Берзінь В.І., Коцур Н.І., Гармаш Л.С. Основи психогігієни. Київ-Переяслав-Хм.: Просвіта, 2007. 85 с.
6. Бех І.Д. Концептуальні засади розвитку виховання в системі освіти України. *Зб. наук. праць. Педагогічні науки*. Вип. 34. Херсон. 2003. С. 11-14.
7. Богданцева І.П. “Арт-терапія” як умова ефективної соціально-педагогічної підтримки молодших школярів із затримкою психічного розвитку. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія: Педагогіка і психологія: Зб. наук. праць*. Випуск 33 / Редкол.: В.І. Шахов (голова) та ін. Вінниця: ТОВ фірма “Планер”, 2010. С. 430-434.
8. Богданцева І.П. Арт-терапія як засіб соціально-педагогічної підтримки молодших школярів із затримкою психічного розвитку. *Арт-терапія інноваційний простір для підтримки фізичного, психічного та духовного здоров'я людини: Матеріали II міжнародної науково-практичної конференції 08-09 жовтня 2010*. Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. П.Могили, 2010. С. 20-22.
9. Богданцева І.П. Музикотерапія як фактор впливу на розвиток особистості. *Наукові записки. Серія: Психолого-педагогічні науки (Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя)* / [За заг. ред.

проф. Є.І. Коноваленко]. Ніжин: Видавництво НДУ ім. М. Гоголя, 2008. № 1. С. 166-168.

10. Богданцева І.П. Програма та поурочні методичні рекомендації для класів інтенсивної педагогічної корекції загальноосвітніх шкіл “Арт-терапія” 1-4 класи. Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2011. 120 с.

11. Богданцева І.П. Становлення арт-терапії як засобу впливу на людину. *Наукові праці: Науково-методичний журнал. Педагогічні науки*. Т.153. Вип.141. Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. П.Могили, 2011. С. 74-79.

12. Бокарева Ю. С., Гузенко Ю. Сучасні мандали як приклад арт-терапії : thesis. 2018. URL: <http://openarchive.nure.ua/handle/document/5209>

13. Бондар В.І. Стан і перспективи розвитку державної системи навчання дітей з психофізичними вадами. *Дефектологія*. 1997. № 3. С. 2-7.

14. Бохонкова Ю., Пелешенко О., Кобиляцька М. Психологічні особливості використання видів арт–терапії в різні вікові періоди. *Теоретичні і прикладні проблеми психології*. 2021. № 1(54). С. 15–25. URL: <https://doi.org/10.33216/2219-2654-2021-54-1-15-25>

15. Букач М.М. Місце емоційної сфери у формуванні творчої особистості. *Наукові праці: Науково-методичний журнал. Педагогічні науки*. Т. 42. Вип. 29. Миколаїв: Вид-во МДГУ ім. П.Могили, 2005. С. 78-84.

16. Верховенко О. Танцетерапія та музикотерапія – як засоби адаптації, розвитку та гармонізації особистості. *Простір арт-терапії: міф, метафора, символ* / За науковою ред.. А.П. Чуприкова, О.А. Браусенка-Кузнецова, О.Л. Вознесенської. К.: Міленіум, 2008. 102 с. С. 7-10.

17. Власова-Чмерук О. М., Грушевська М. І. Застосування арт-терапевтичних технік в роботі з дитячою тривожністю 2020. URL: <https://er.nau.edu.ua/handle/NAU/49585>

18. Вознесенська О., Мова Л. Арт-терапія в роботі практичного психолога: Використання арт-технологій в освіті. К.: Шкільний світ, 2007. 120 с.

19. Волкова Н.П. Педагогіка: Посібник для студентів вищих навчальних закладів. К.: Видавничий центр „Академія”, 2002. 576 с.
20. Главінська Е. С. Малюнок терапія як ефективний метод подолання агресивності молодших школярів : thesis. 2019. URL: <http://er.nau.edu.ua/handle/NAU/38923>
21. Гончаренко С.У. Український педагогічний словник. К.: Либідь, 1997. 376 с.
22. Гончарук І. Створення вчителем комфортних умов для адаптації першокласників до навчання у школі. *Початкова школа*. 2013. № 7. С. 42-44.
23. Горшкальова Т. Арт-терапія як метод психокорекції та інноваційних психолого – педагогічних технологій особистості. *Грааль науки*. 2021. С. 392–395. URL: <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.19.11.2021.078>
24. Гундертайло Ю. Арт-терапія в роботі з міфами. *Простір арт-терапії: Разом з вами: Збірник наукових статей / За науковою ред.. А.П. Чуприкова, О.А. Браусенка-Кузнєцова, О.Л. Вознесенської*. К.: Міленіум, 2006. С. 23-27.
25. Дерлиця М. Арт-терапевтичний потенціал театрального мистецтва. *Простір арт-терапії: міф, метафора, символ / За науковою ред. А.П. Чуприкова, Л.А.Найдьоновой, О.А. Браусенка-Кузнєцова, О.Л. Вознесенської*. К.: Міленіум, 2008. 102 с. С. 16-18.
26. Діагностичний потенціал арт-техніки «Колаж», виділити й описати опорні елементи трактування індивідуального й групового колажу URL: https://studopedia.ru/2_4724_diagnostichniy-potentsial-arttehniki-kolazh-vidiliti-y-opisati-oporni-elementi-traktuvannyaindividualnogo-y-grupovogo-kolazhu
27. Доренський В. Мистецтво як феномен людино творення. *Філософська думка*. 2009. № 6. С. 61-78.
28. Задесенець М. Вікові особливості розвитку дітей і формування їх особистості. К.: Вища школа, 2008. 264 с.

29. Замелюк М. І., Магдисюк Л. І., Ольхова Н. В. Арт-терапія як засіб творчої самореалізації особистості. *Психологія: реальність і перспективи*. 2019. № 10. С. 51–58. URL: https://doi.org/10.35619/prap_rv.vi10.93
30. Ілляшенко Т.Д., Рождественська М.В. Допоможіть дитині розвиватися. К.: ІЗМН, 2008. 96 с.
31. Казкотерапія як один із методів практичної діяльності психолога: Методичний посібник із дисципліни «Практика психологічного впливу в клінічній психології» для студентів психологічного факультету денної форми навчання спеціальності 6.030102 – психологія, 6.030103 – практична психологія / Герман Н. І., Горобець Т. В. Черкаси: Вид. від. Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького, 2015. 14с.
32. Кобильченко В. Концептуальні засади педагогічної підтримки молодших школярів із порушеннями зору. *Особлива дитина: навчання і виховання*, № 2, 2018. С.7-16.
33. Колпакчи О. Арт-терапія: курс лекцій. К.: Центр учбової літератури, 2018. 288 с.
34. Корнієнко Л. І. Арт-терапія як метод практичної психокорекції мислення дітей дошкільного віку : *Thesis*. 2018. URL: <http://er.nau.edu.ua/handle/NAU/33856>
35. Костіков В.О. Переваги арт-терапії як засобу адаптації дітей молодшого шкільного віку до умов навчально-виховного процесу. *Молодий вчений*. 2015. № 5 (20), частина 3. С. 104-107.
36. Костевич В. Розкриття та інтеграція творчого потенціалу в просторі арт-терапії. *Простір арт-терапії: Разом з вами: Збірник наукових статей* / За науковою ред. А.П.Чуприкова, О.А.Браусенка-Кузнецова, О.Л.Вознесенської. К., 2006. С. 34-38.
37. Крутій К. Концептуальні засади психолого-педагогічного супроводу: принципи і техніки. *Актуальні проблеми психологопедагогічного та соціального супроводу дитини на ранніх етапах соціалізації. Гуманізація навчально-виховного процесу*. Слов'янськ, 2010. Ч. 1, № 4. С. 185-198.

38. Кулікова С. Арт-терапія як складова соціокультурної діяльності. *Сучасна освіта в Україні: інтеграція в Європейський освітній простір*. 2023. URL: <https://doi.org/10.36550/978-617-8245-57-3-21>
39. Лазаревська О. Психологічні фактори впливу арт-терапії на процес розвитку дітей. *Вісник ХНПУ імені Г. С. Сковороди "Психологія"*. 2020. № 63. С. 133–145. URL: <https://doi.org/10.34142/23129387.2020.63.09>
40. Москальова А. Вплив музики на емоційний стан підлітків. *Простір арт-терапії: Разом з вами: Збірник наукових статей / За науковою ред. А.П. Чуприкова, О.А. Браусенка-Кузнєцова, О.Л. Вознесенської*. К., 2006. С.48-53.
41. Нечай С. Музика розвиває, виховує, оздоровлює: навч.-метод. посіб. К.: Світоч, 2012. 142 с.
42. Олійник Н., Імбер В., Комарівська Н. Арт-терапія як засіб корекції агресивної поведінки у молодших школярів. *Перспективи та інновації науки*. 2024. № 2(36). URL: [https://doi.org/10.52058/2786-4952-2024-2\(36\)-765-77](https://doi.org/10.52058/2786-4952-2024-2(36)-765-77)
43. Побережна Г. І. Музикотерапія як інноваційна технологія особистісного розвитку. *Вища освіта України: теорет. та наук.-метод. часопис*. 2010. № 3. С. 87-97.
44. Побережна Г. Потенціал музикотерапії. *Мистецтво та освіта*. 2008. №2. С. 9-12.
45. Подкопаєва Ю. В., Вахнован Д. С. Теоретичні основи методу арт-терапії як дієвого засобу впливу на дитячі страхи. 2019. URL: <https://er.nau.edu.ua/handle/NAU/54092>
46. Предик А. (2023) Роль арт-терапії у розвитку та психосоціальному самопочутті дітей молодшого шкільного віку на уроках мистецтва. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*, 2023, № 8-9 (132-133). Суми: Вид-во СумДПУ імені А. С. Макаренка. С.194-202.
47. Предик А., Москаль Н. Арт-терапія як засіб розкриття талантів та індивідуальних особливостей молодших школярів. *Інновації в науці: сучасний вимір: матеріали Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції*

молодих дослідників (4 квітня 2024 року, м. Суми). Суми: ФОП Цьома С.П., 2024. 207 с.

48. Проскура О. В. Психологічна підготовка вчителя до роботи з першокласниками: навч. посіб. для студентів педагогічних факультетів. К. : Освіта, 2008. 199 с.

49. Радько О. В. Зцілення мистецтвом, або арт-терапія як напрямок психологічної корекції та розвитку особистості. *Current trends and factors of the development of pedagogical and psychological sciences in Ukraine and eu countries*. 2020. URL: <https://doi.org/10.30525/978-9934-588-80-8-1.39>

50. Роздорожнюк О. Арт-терапія як метод формування та корекції особистості. *Wielokierunkowosc jako gwarancja postępu naukowego*. 2020. URL: <https://doi.org/10.36074/21.02.2020.v2.54>

51. Семененко І. Є. Аналіз теоретичних підходів до визначення поняття «педагогічний супровід». *Збірник наукових праць. Педагогіка та психологія*. Харків, 2015. Вип. 49. С. 34-43.

52. Скар О. Н., Реброва К. В. Арт-техніка «Колаж»: діагностичний и терапевтичний потенціал. *Простір арт-терапії. Збірник наукових статей*. К., 2009. Вип. 2 (6). С. 106-117.

53. Словник іншомовних слів: 23 000 слів та термінологічних словосполучень / Уклад. Л.О. Пустовіт та ін. К.: Довіра, 2000. 1018 с.

54. Словник-довідник з професійної педагогіки / За ред. А.В.Семенової. О.: Пальміра, 2006. 362 с.

55. Толстолужська Л. Використання малюнка в роботі з організацією: осмислення, розпізнання, проблематизація. *Простір арт-терапії: Разом з вами: Збірник наукових статей / За науковою ред. А.П. Чуприкова, О.А. Браусенка-Кузнецова, О.Л. Вознесенської*. К.: Міленіум, 2006. С. 73-76.

56. Філоненко О. П. Арт-терапія - засіб формування здорової емоційної сфери особистості. *Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури*. 2008. Вип. 20. С. 334–339.

57. Хайрулліна Ю.О. Естетична культура в загальноосвітній школі (історичний аспект). *Наукові праці: Науково-методичний журнал. Т. 42. Вип. 29. Педагогічні науки*. Миколаїв: Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2005. С. 96-101.
58. Хараджи М., Іващенко А. Особливості застосування арт-терапії у корекції страхів дітей молодшого шкільного віку. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 12. Психологічні науки*. 2022. С. 121–128.
URL: [https://doi.org/10.31392/npu-nc.series12.2022.17\(62\)](https://doi.org/10.31392/npu-nc.series12.2022.17(62)).
59. Ямницький В.М. Розвиток життєтворчої активності особистості: теорія та експеримент. К.: ПНЦ АПНУ, 2006. 362 с.
60. Янченко Т.В. Особливості соціально-педагогічної підтримки дітей. *Вісник Чернігівського державного педагогічного університету імені Т.Г. Шевченка. Вип. 25. Серія: психологічні науки: Збірник*. Чернігів: ЧДПУ, 2004. С.115-116.

ДОДАТКИ

Додаток А

Приклади завдань та вправ для реалізації арт-терапії з молодшими школярами

Казкотерапія як інструмент розвитку особистості дитини та її здібностей

Експерименти в казках

Для того, щоб активізувати мислення дітей і з'ясувати кому вони співпереживали у тому чи іншому епізоді, можна використовувати картки-символи, наприклад кольорові кружечки: червоний кружечок – радію; синій – мені шкода; жовтий – хочу допомогти; зелений – справедливо; коричневий – несправедливо.

На початку з'ясуємо з допомогою кружків-символів, як сприймають діти вчинки героїв казки. Потім можна запропонувати придумати інший спосіб розвитку подій у казці (змінити у казці початок, середину чи кінцівку),

щоб замінити ті кружечки-символи, які вони вибрали на протилежні.
Розвиваємо уяву, фантазію дітей казкою

Казкотерапія

Казкотерапія застосовується як один із методів психологічної роботи з дошкільнятами та молодшими школярами, котрі мають певні емоційні та поведінкові проблеми.

Сутність казкотерапії полягає у створенні особливого ментального простору, в якому фантазії дитини стають подібними до дійсності та сприяють доланню її страхів і комплексів.

На прикладі позитивних персонажів дитина вчиться діяти правильно; негативні герої казок вказують їй на моделі неналежної поведінки.

Від крапок до казок

Не випадково французький математик Пані відзначав, що ми надто багато в дошкільньому періоді працюємо з конкретним матеріалом, рахуємо м'ячики, зайчиків, складаємо розповіді по конкретних, реалістичних картинках. Тим самим, вважає він, ми затримуємо розвиток абстрактного мислення і творчої уяви. Пані наполегливо радив працювати просто з крапками. У випадку з казками це може виглядати так. Дітям пропонуємо намальовані безліч крапок. А тепер разом з дітьми сполучаємо крапки так, щоб вийшли малюнки кумедних тварин, розповідь про яких можна з'єднати в одній казці.

Казки від «живих» крапель і плям

Запропонуйте дитині зробити плями (чорні і різнокольорові). Навіть трирічна дитина може, дивлячись на них, бачити образи, предмети або їх окремі деталі.

«На що схожа твоя пляма?»»,

«Кого або що вона тобі нагадує?» - ці питання дуже корисні, оскільки розвивають мислення, уяву. Після цього, не змушуючи дитину, а показуючи, перейти до наступного етапу – обведення або домальовування плям. В

результаті вийде цілий сюжет.

«Живі» краплі виходять дуже просто: крапніть на папір фарбу або чорнило і швидко нахиліть її в різні боки – негайно ж з'явиться якийсь образ. І сюжети в результаті кляксографії, і образи від «живих» крапель допомагають дітям разом з вихователем та самостійно вигадувати казки.

Казки за кольоровими кружечками

Кожна дитина по черзі опускає руку до скриньки й витягує звідти кольоровий кружечок. Його колір викликає в уяві дитини певний образ, асоціацію з якимось казковим героєм. Наприклад: білий кружечок може нагадати зайчика, сніжинку, зиму тощо. Жовтий – лисицю, курча. За допомогою згаданих героїв діти складають свої казки. Казки до чарівних малюнків немає необхідності пояснювати, що чарівний малюнок допоможе дитині вигадати чарівну казку. Тому особливі вимоги висуваються до підбору таких малюнків. Вони мають бути дійсно чарівні, а значить необхідно, аби це були чоботи-скороходи, або скатертина-самобранка, або чарівна лампа Аладіна, або чарівна паличка.

Зупинимось на чарівній паличці та чоботах-скороходах. Покажемо їх дітям і запитаємо: «Кому і коли вона буде особливо потрібна?» Діти можуть відповідати по-різному, а вихователь підводить приблизно до такого сюжету: «Одного дня дівчинка пішла в ліс і заблукала. Вона не знала що робити, як знайти дорогу додому? Раптом перед нею з'явилась добра фея, в якій була чарівна паличка. Вона змахнула чарівною паличкою і з'явилися чоботи-

скороходи. Дівчинка їх взула і в мить вони перенесли її з лісу додому».

Приклади вправ для ізотерапії в роботі з молодшими школярами

Ізотерапія

Ізотерапія – це чудова можливість особливій дитині відкрити свої проблеми контактуючи з малюнком, і якщо спершу мистецтво буде для дитини терапією, то згодом воно може перерости у захоплення.

Монотипія

На гладкій поверхні – скло, пластмасовою дошці, плівці, товстому глянцевою папері – робиться малюнок гуашевою фарбою. Матеріал, на який наноситься фарба, не повинен пропускати воду. Зверху накладається аркуш паперу і притискають до поверхні. Виходить відбиток у дзеркальному відображенні. Він може бути менш чітким порівняно з оригіналом, більш розпливчастим, можуть стертися межі між різними фарбами.

Назва «монотипія» походить від грецького слова «monos» – «один», так як відбиток у цій техніці виходить тільки один. Якщо хочеться щось змінити або поліпшити, потрібно виготовити новий «оригінал», тобто намалювати все заново. На одному і тому ж аркуші можна робити кілька відбитків. Якщо після отримання відбитка дитина продовжить малювати на тій же основі та повторно докладе лист з відбитком, малюнок зміниться, надихаючи автора на нову творчість. Процедура можна повторювати до тих пір, поки процедура буде приносити задоволення, або ж до отримання найбільш привабливого результату. При бажанні можливо «прописати» готовий відбиток – домалювати або приклеїти зверху потрібні елементи для завершення образу.

Плямографія

Відома всім працівникам початкової школи «кляксографія» – це теж

варіант монотипії. Лист згинається навпіл, і знову розкладається на столі. З одного боку від згину наносяться плями фарби (хаотично або у вигляді певного зображення). Можна нанести фарбу безпосередньо біля лінії згину, або в іншій частині половини листа – від цього буде залежати, зіллються оригінал і майбутній відбиток в одне ціле або між ними відстань, як між двома різними зображеннями. Потім лист знову згинається і щільно притискається долонею.

Складений лист розкривається, і щось виявляється! Гарні незвичайні відбитки виходять за допомогою ниток. Якщо нитку (завдовжки 30-40 сантиметрів) опустити у фарбу, потім викласти на аркуші за власним розсудом, залишивши поза листа лише кінчик, а потім накрити зверху іншим листом, і надавивши його рукою, витягнути нитку з простору між листами, то на обох примикали до пофарбованої поверхні нитки залишаться незвичайні відбитки!

Малювання пластиліном.

Пластиліном можна створити різні зображення. Це трудомістка техніка, вимагає від дитини слухняності та тривалого зосередження уваги. Добре дану техніку використовувати з гіперактивними дітьми.

Малювання під музику.

Основа музики – звук. Звук, як акустичний сигнал, впливає на клітини живого організму, змінюючи їх активність. На музику реагує серцево-судинна система, дихальна система, музика впливає на гормональний обмін тощо.

Запропонуйте дітям прослухати музику, представляючи її колір і руху звуків. Потім при повторному звучанні запропонуйте зобразити те, що вони представляли образотворчими матеріалами, не створюють опору на папері і не вимагають м'язової напруги при роботі. Краще використовувати акварель або воскові крейди.

Малювання на мокрому папері

Незвичайна робота може вийти, якщо її виконати на заздалегідь змоченою пульверизатором папері. Цікаво спостерігати, як розтікаються і змішуються на

мокрому папері фарби, це доставить дитині особливу насолоду подарує багато позитивних емоцій.

Мета занять: не навчити дитину малювати чи ліпити, а допомогти засобами мистецтва впоратися з проблемами, що викликають у нього негативні емоції, які часто він не може вербалізувати, і дати вихід творчій енергії. Одне із завдань арт-терапії – допомогти дитині довідатися і навчитися виражати власні почуття, а продукти творчості, що виникають у ході цього процесу, мають лише прикладне значення: служать матеріалом для аналізу породили їх переживань.

Можливості використання малюнка у груповій роботі

- Малюнок по колу;
- Загальний малюнок на задану або вільну тему;
- “Триптих” (Я – який є, Я – очима інших, Я – яким хочу бути);
- Портрети та автопортрети;
- Вільний малюнок на тему: “Я у групі (класі)”;
- Вільний малюнок “Мій клас”;
- “Пошта”, діалог малюнками;
- Каракулі;
- Малювання віршів, музики;
- “Я бачу тебе таким...”;
- “Подарунки”;
- “Настрій”;
- Метафоричний портрет (Я...п
- Малювання сновидінь, фантазій, страхів;
- Вільний малюнок “Я – зима, літо, весна, осінь”;
- Моє минуле, теперішнє, майбутнє;
- Чого я боюся у групі (класі)?

